

Kadınlara...

KADINCIKLAR

(OYUN, 2 BÖLÜM)

1983 TÖBAV Birincilik Ödülü
1984 Avni Dilligil En Başarılı Yazar Ödülü
1984 İsmet Küntay Yılın Yazarı Ödülü

Kişiler

MEHTAP
NERİMAN
İNCİ
HAYRIYE
APO
PARLAK
HÜSAMETTİN
BEKÇİ RÜŞTÜ
SITKI

1. MÜŞTERİ
2. MÜŞTERİ
3. MÜŞTERİ
4. MÜŞTERİ
5. MÜŞTERİ
6. MÜŞTERİ
7. MÜŞTERİ
UFAKLIK

- 55 Yaşlarında. Sermaye.
- 35 Yaşlarında. Sermaye.
- 25 Yaşlarında. Sermaye.
- 60 Yaşlarında. Patron.
- 35 Yaşlarında. Meydancı
- 30 Yaşlarında. Çaycı.
- 40 Yaşlarında. Neriman'ın dostu.
- 45 Yaşlarında.
- 35 Yaşlarında. İnci'nin erkek kardeşi.

- 16 Yaşlarında.

ZAMAN
YER

: 1983
: Ankara'daki genelevlerden birisinin salonu.

ÇEVRE DÜZENİ:

Genelevlerden birisinin salonu. Sol yanda giriş kapısı. Giriş kapısının hemen üzerinde «Ekistira ve Şirin Genelev Hayriye Maşalı» tabelası.

Gelen müşterilerin hemen içeriye geçmemeleri için camlı bir bölüm ve bir kapı.

Salonda bir divan, bir masa, radyo, pikap (belki teyp) ve kumbaralı bir telefon vardır. Duvarda resimli bir halı asılıdır.

Göze çarpacak şekilde ancak acemice yazılmış «Vizite... Bin liradır» yazısı. Hemen yanında «Emniyetçe Salonda Oturmak Yasaktır.» Tam karşıda, duvarda, çok acemice yapılmış, alt yanı balık, üst yanı kadın başlı bir yağlıboya resmi. Sağ yanda bir soba, sobanın yanında bir kapı, kapının üzerinde (1) sayısı yağlıboya ile yazılmıştır. Odanın giriş kapısının hemen yanından, yukarı kata çıkan merdivenler. Merdivenin yanında VC ve 00 yazılı bir başka kapı...

YÖNETMEN ve OYUNCULAR İÇİN BİRKAÇ NOT

KADINCIKLAR, genelevlerden birisinde geçen bir olaydan esinlenilerek/benzeştirilerek oluşturulmuştur. Yer olarak, Ankara'daki genelevlerden birisi seçilmiştir.

KADINCIKLAR, bir genelev öyküsü olmakla birlikte, sanki ödenekli (Devlet) ya da ödeneksiz (Özel) tüm tiyatrolarda oynanabilecekmiş gibi, tüm koşullar değerlendirilerek yazılmıştır.

KADINCIKLAR, uzun süreli bir araştırma ve gözlem sonucu oluşmuştur. Oyun, en son şeklini almaya değin, birçok kez yeniden ele alınmış, yeniden yazılmıştır.

KADINCIKLAR, bir genelevde geçmesini karşın, kesinlikle **açıksaçık bir oyun değildir.** Zaten, açıksaçıklığıyla ilgi derlesin amacıyla değil, ya açıksaçık olursa endişesiyle yazılmıştır.

Gerçekliği sağlamak amacıyla koymak zorunda olduğumuz birkaç küfür ya da işaret, sahnelenme sırasında çirkin bir görüntüye ya da sese dönüşüyorsa, mutlaka kaldırılmalıdır. (En azından; daha uygun, daha batıcı olmayan bir duruma dönüştürülmelidir.)

Yine, görüleceği üzere, akılcı bir çözümle sermayelerin soyunuk durmamalarını sağlamaya çalıştım. Bu durum da hiçbir zaman gözardı edilmemelidir.

KADINCIKLAR'ın kişileri, aramızda yaşamaktadırlar...

Kişiler (Kadın-Erkek) abartılmadan canlandırılmalıdır.

Canlandırma sırasında, oyuncuların güldürmek amacıyla oynamamalarında büyük yarar vardır. Zaten o zaman, yer yer denemeye çalıştığım kara mizah, daha kolaylıkla çıkacaktır ortaya... Ve sanıyorum daha sağlıklı bir yorum yakalanacaktır.

Kolay gelsin...

Tuncer Cücenoglu
14 Ekim 1983, İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM

I

(APO divanda yatmaktadır. Üstünde yorgan. Horul horul uyumaktadır. Yukardan konuşmalar, gürültüler. HÜSAMETTİN'in bağırtısı. NERİMAN'ın kendisini savunurken çıkardığı canhıraş sesler. NERİMAN, merdivenlerden paldır-küldür inerek içeriye girer. Arkasından yarıçıplak HÜSAMETTİN APO kalkmıştır. HÜSAMETTİN, kendi çıplaklığından utanarak NERİMAN'a bir terlik fırlatır uzaktan.)

NERİMAN

: (Odukça farfaracıdır. Daha tokadı yemeden ortalığı velveleye verenlerden.) Vay anam vay, vay vay vay vay, vaaaay!

APO

: Gene n'oldu Neriman?

NERİMAN

: Ayı oğlu ayını!

APO

: (Uykusunu açmaya çabalamakta.)

Apla, no'ldu?

NERİMAN

: (Ellerini yukarıya kaldırır.) Allah bıçaklardan geçersin inşallah! Kasatralardan geçersin, inşallah! Sürüm sürüm sürüm de, bi kaşık çorba vereceğin çıkmasın inşallaaaah! Şunca adamın altına yatmaktan derman kalmadı bacaklarımda. Bi deri, bi kemik kaldım. (Oysa, güçlü bir görüntüsü vardır.) Kurudum, kibrit oldum. Valaha inanın mı, doktora gitmeye korkar oldum. Zafiyet neyim çıkmayaydı. Bu gavatın harçlığını ben veririm. Karnımı ben doyururum. Allah kasatralardan geçersin inşallaaaah! Bi de dayak! (APO'nun yeniden uyuduğunun farkında değildir.) Tatlı uykularından uyandırdı beni. Biraz daha uyuyum

demeye kalmadı ki, bi şaplak! Beynim zangır zangır titredi! Amanın, no'luyo demeye kalmadan, bi de zımsık! Hemi de nereme gelirse. Kafama, gözüme! Karnıma, sırtıma! (Yavaşça, yukarıya.) Gavat... O kadar güveniyorsan kendine, var git, bokus meydanlarına! Sabah sabah, kave istiyor gavatın cam! (Abartarak ağlamaya başlar.) Bu zavallı kimse-sizden ne istersin? Allahundan bul e mi? Dul karı elli! (Sanki yalancıkdan.) Anladım, bu herif ölmeden yok bana dirlik-düzenlik. (Yeniden ağlamaklı.) Zaten pahalı her bişey. Vizite desen... Aslan payımı da ver Hayriye'ye... Çalış çalış, gene bi karış! Çamaşıra, yemeğe onca masiref. Bıktım hayatımdan, bıktım usandım. (APO'nun uyuduğunu fark eder.) Ne o, la?

APO
NERİMAN
APO
NERİMAN

: (Fırlar.) N'oldu?
: Dinlemen mi beni?
: Nasıl dinlemem?
: Ne biçim adamsın, lan? Şurda bi bismillah deyip, derdimizi dökelim dedik. Gördünüz mü, şunun yaptığını? Ben bu kavalı boşa mu üflüyorum, bi saattir?
: (Esner.) Her gün apla...
: Apo, biz seni buraya ne için tuttuk, lan? Benim derdimi dinlemedikten sonra, ne işe yararsın sen, ha?
: Ne kızarsın bana? Herifi almışsın, dost tutmuşsun kendine. Alan sen, atan sen hesabı, beğenmiyorsan dehle gitsin.
: Dehle demesi kolay, bu mirdar, git demeyinen gider mi hiç?
: Gider apla, gider.
: Gitmez! Ben güttüğüm keçiyi bilimem mi?
: Canım, herif gitti de, arkasından

APO
NERİMAN

APO

NERİMAN

APO
NERİMAN

APO

NERİMAN

APO

NERİMAN
APO

NERİMAN

APO

NERİMAN

APO
NERİMAN

APO
NERİMAN
APO
NERİMAN

NERİMAN

APO
NERİMAN

seğirttin. «Gel, bırakma beni» deyi delilendin. Ha kurtuldum deyip, kıcını kırarak oturmalyydın o zamanlar... : (Düşünür.) Oraları karıştırma Apooo. Oraları hiç karıştırma. Devir kötü be Apo! İyi kötü, erkek işte. Erkeksiz yapılır mı, karı başına şu devirde? İzin güntümde bi sınamaya birlikte gitmemiz, yetmez mi? Aha bahar geliyor. Bizim kızı, Gençlik Parkına bile götürüyo. Lunaparka sokuyo. Çarpışan arabalara bile bindik, unuttun mu? : (Bişey söyleyecektir, vazgeçer.) Neyse... : Söyle! Söyle, işte! söyle, yahu! : Bak, kızın orta mektepte. Böyle yat yaramaz bi adamla, Lunaparka gitmeyi pek mi ister sanırsın? : (İşkillenir.) O daha çocuk. Dilinin altında bişey mi var? : Yok vallaha. Ne kadar küçük de olsa, anlıyor olmalı biçok şeyi. İstemez. : (Savunur.) Yalnız başıma mı götürüyüm? Hiç olmazsa kimse takılmıyor peşime. Cahillik bi yandan. : O da cahal be apla... : Kimi buluyum başka? Şöyle efendiden biri gider mi benimle sınamaya, Gençlik Parkına? (Düşünür.) Cıgaran var mı? : Sabah sabah. : Acı patlıcanı kırağı çalmaz! : Bi bardak çay bile içmeden. : De uzatma da ver işte! (APO, bir sigara çıkarır, uzatır, yakar.) : Bak Apo. Demin ne dedin? Dehle de gitsin dedin. Hemi de ne için dehleyemem, bilin mi? : Ne biliyim apla? : Her kadının bir dostu yok mu şu kerhanede? Ve de kendimizi, bakmakla yükümlü sayarak tutmamış mıyız, bu

körolasicaları? Apooo, dostumuz var, düşmanımız var. Ben ona: «Gitme Hüsam.» demeseydim de bi tepik atsaydım ardından elalem ne derdi bana? «Bak, bi dostunu bile doyuramadı da, herif hepten firar eyledi» demezler miydi? (İçtenlikle.) Ben o kadar aciz miyim Apo? Bu lafı ettittirir miyim kendime?

(1. MÜŞTERİ gelir. Elleri ceplerinde. Camdan içeriye bakmaktadır.)

APO

NERİMAN
APO

NERİMAN
APO

HÜSAM

NERİMAN
HÜSAM
NERİMAN

1. MÜŞTERİ
APO

NERİMAN
1. MÜŞTERİ
NERİMAN
1. MÜŞTERİ
NERİMAN
1. MÜŞTERİ
APO
1. MÜŞTERİ

: Elin lafıyan mı hareket edeceksin apla? Ne derlse desinler?
: O senin dediğin, şarkı oğlum!
: Eller dedi diye, çıkıp da atan mı, en üst kattan kendini aşağıya?
: O iş başka.
: Başkası var mı apla? Hepisi aynı kapıya çıkar, eninde sonunda. Madem ki çekemezsin bu adamı, atıver başından. Möhüm olan, senin durumvaziyetin değil mi?
: (Yukardan.) Nerimaaaaan! Nerimaaaaan! Neredesin ulaaaaaan?
: Gene başladı, patlayası!
: Kave n'oldu, laaan?
: Unuttuk, gördün mü başıma geleni? (Kapının önüne çıkararak bağırır.) Parlaaak! Bi bi biii! (Çaycı dalga geçmiş olmalı ki, NERİMAN da kolunu sallar.) Sana, sanaaaa! Tez ha, teeeez!
(APO yorganı toplamakta.)
: Kaç numarada çalışıyon?
: (NERİMAN'ın kızdığını anlar.) Daha yeni kalktı.
: Sabah sabah.
: Sabahı var mı bu işin?
: Çalışmıyorum.
: Üç-beş dakikalık iş...
: Çalışmıyorum dedim.
: Hastaysan, iş değişir.
: Var git, bi saat sonra gel...
: (Diretmekte.) Canım, ne kıymeti var?

Varavarası üç-beş dakikalık iş.
: Daha açmadık dükkânı kardeşim.
: Açık ya.

APO
1. MÜŞTERİ
NERİMAN

1. MÜŞTERİ
NERİMAN

1. MÜŞTERİ
NERİMAN

1. MÜŞTERİ
NERİMAN

HÜSAM
NERİMAN

APO

İNÇİ

APO

İNÇİ

APO

İNÇİ

APO

İNÇİ

: (Iyice sinirlenir.) Ağzını burnunu ufalatmadan git şurdan!
: Paramızlan değil mi?
: (İterek.) Bas git ulan, bas git!
: Canım durması da mı yasak?
: Yasak yasak! Hastir git! (Adama vururken.) Çok kızıştıysan suya atla!
: Karı fittırdı mı ne? (Gider.)
: N'olacak erkek milleti, alt yanı. (Hormurdanarak tuvalete girerken.) Akılları fikirleri...
: (Sesi.) Nerimaaaaan!
: (Girmeden çıkar.) Şurda bile rahat yok. Allahundan bul e mi? Allah canımı alsın da kurtuluyum.
: (Hatırlatır.) Öyle deme, kızın var. (NERİMAN, yukarıya çıkar.)
: (1 numaralı odadan çıkar.) Bu ne gürlütlü? Ramazan davulu gibi.
: Şu saate kadar uyumuşuk, gördün mü?
: Ne uyuması? Yasdık-yanıldık da, gitmedik bi geceliğine eve, sabaha kadar gürlütlü-patırtı!
: Daha ortalığı toparlayamadım, aha şimdi gelir patron. (Aceleyle masanın üzerindeki süttözu kutusunu düşürür yere.)
: (Hızla döner, korkmuştur.) Yüreğimi ağzuma getirdin laaan! Kıçınla köy yıkarsın da bakmazsın önüne ardına!
: (Şeker uzatırken.) Nasıl acele etmeyim? Şimdik gelir patron. (HAYRİYE'nin sesini taklit eder.) «Saat onu geçiyor, laaan! Devlet memurları bile gelmişlerdir yerlerine! Beni batıracaksınız! Ocağıma incir dikeceksiniz!»
: (Gözlerini uğuştururken.) Armaaan. Benden yana ne sıkıntısı var ki? Hem

APO : müşteri bile gelmez, erken erken.
 İNCİ : Deminden geldi bi müşteri de. Neri-
 man...
 İNCİ : Kovmuştur tabii! (Aklına gelir.) Hem
 patron çeşme için gidecekti bir yerlere
 bugün. Geç gelir annem.
 APO : Belli mi olur? (Bu kez sobanın
 yanındaki küreği düşürür.)
 İNCİ : Fucceten öldüreceğin mi lan beni?
 APO : Bilerek yapmadım apla. (Kibrit
 çakar, yakar sobayı.) Sen de bi ufacık
 gürlütlü duysan korkarsın yani. Anla-
 madım seni de be apla.
 İNCİ : Ben seni pek mi anladım yani?
 APO : Benim anlaşılmayacak hiçbi yanım
 yok be apla. Yurt dışına gidebilsey-
 dim, şimdi burda mıydım? (Iyice hava-
 ya girer.) Lipya'da bey olmuştum bey.
 Altımda mercedes, başımda tüylü
 şapka. Git öylece vekil gibi köyüne.
 Yaralarımı depreştirme apla.
 İNCİ : Buraya geldiğinden beri, hiç gitme-
 din değil mi?
 APO : Nereye?
 İNCİ : Köyüne?
 APO : Gidemem İnci apla, gidemem. Nasıl,
 hangi yüzlen giderim? Yurt dışında bi-
 liyorlar. Bizim hemşerilerden biri
 gelip de görecek diye, ödüm kopuyor
 vallaha. Apo kerhaneye düşmüş deyi,
 tellal çıkartıp bağırırlar
 düşmanlarımız, hemi de. Garip anam
 kahrından ölü. O namussuz gavat yok
 mu, seni Lipya'ya göndereceğim deyi
 elimdeki üç-beş kuruşu kaspeyleyen
 düzül. Sıraya girmeye gerek yok
 deyip, kandırdı da beni! Yıllardır bek-
 lemekteyiz!
 İNCİ : İşçi Bulmada sıraya gireli beş yıl
 oldu, değil mi?
 APO : Oldu amma, ne mümkün. Adamın
 yoksa, yurt dışı da yok!
 İNCİ : Ulan, şu Parlak da amma akıllı herif

APO : yahu.
 İNCİ : Niye ki?
 APO : Libya'daki tanıdığı aracılığıyla,
 anana para gönderme aklını kim verdi
 sana? Burda kazandığının bir
 bölümünü yatırıyorsun adamın
 hesabına, o da ordan sanki sen
 gönderiyormuşsun gibi, anana para
 yolluyo. Bu akılları kim düşünür Par-
 lak'tan gayri? Seni de Libya'da biliyo
 anan.
 APO : Hepisi iyi de, mektup işi çok zor
 İnci. Anama yazdığım mektubu önce
 Lipya'ya yollamaktayım. Ordan
 Parlağın hala oğlu Fehmi de bizim
 köye yollamakta. Bi mektubun gidip
 gelmesi bazan üç ayı buluyo vallaha.
 Amma başka da çaremiz yok doğrusu.
 (Düşünür.) Bunlara ne gerek vardı, gi-
 debilseydim, Lipya'ya. Yalnız beni
 düşündüren, son mektubunda anam
 yazmış ki «Oğlum Apo, senin izinin
 hiç mi yok? Tastamam beş yıl oldu.
 Her ne kadar para göndermekteysen
 de, seni de özledim. Bi izin uydur da
 gel gayrı.»
 İNCİ : Eeee, söyle anneme de git beş-on
 günlüğüne, köyüne.
 APO : Nasıl gideyim? Ben istemem mi git-
 meyi? Amma mümkünü yok.
 İNCİ : O niye ki?
 APO : Bizim Kötü Hıdır bile bi cakaylan
 gelmişti ki köye. Omuzunda radyosu.
 Bavalunu açtı ki neler neler. Teyp-
 ler... Fityolar...
 İNCİ : Ne fityosu yahu?
 APO : Hani, televizyonun altına koyuyon
 ya.
 İNCİ : Sehya mı, oğlum?
 APO : Canım, gasetini yallah etti miydi,
 hem seyrediyon, hemi de dinliyon.
 Hani patron da aldı ya geçenlerde
 evine?

INCI : (Anlar.) Ula vidyo. Vidyo desene şuna.

APO : Ben de fidyo dedim ya.

INCI : Ben şimdi vidyo ile köye gitmen arasındaki ilgiyi hiç anlamadım?

APO : Elim boş mu gideyim köye? Hani nerde teyip, radyo, fidyo? Nerde? Hani nerde mercedes? Şu üstüme başıma bak. Demezler mi köyde, «ula, beş yıldır çalışmakta yaban ellerde, neye yarar ki hâlâ çulsuzun biri! Karın tokluğuna çalışmakta yıllardır!» Ne bilsinler benim Angara'da çalışmakta olduğumu, anlasınlar mı? Ne den sen? Şurda çalışmam bile nasıl oldu bilmen mi? Allahın bildiğini kuldan ne saklamalı, ben buraya o iş için gelmiştim. Kadınsız yapılmıyo deyip gelmiştim. Vakta ki şimdiki patronumuz Hayriye: «Dinelip durma da, tutuver şu sobanın ucundan, sen müslüman değil misin?» diyene dek. Bi sobanın ucundan tutmaynan bitmedi iş. Tastamam beş yıl geçti aradan. Beş koca yıl.

PARLAK : (Elinde takımıyla girer içeriye.

INCI'nin sırtının dönük olduğunu görünce, yavaşça yanaşır kulağının dibine.) Pat, pat, pat!

PARLAK (INCI korkuyla fırlar yerinden.)

PARLAK : (Sanki INCI'nin ağbisiymiş gibi oynar.) Namusu temizledik!

INCI Öldürdüm kötü yola düşen bacımı!

PARLAK : Ulan, ne eşşoğlueşşeksin sen!

INCI : (Yeniden doğallaşır. Fırtına gibi.)

PARLAK Boyalıdır beyler, yağlı boyaaaa, çıkmaz anladınız mıın? (INCI'ye cilveli.)

INCI : (O da ilgisiz değildir.) Ödümü ko-pardın lan! Yapma bi daha, ölürtüm mölürtüm de.

PARLAK : (Hem çay vermekte hem de.) Olmaz bişeeceey...

INCI : Öyle deme Parlak. Doktora

gittiğimde adam bana: «Kalbini yorma, istires halinde olursan, cavlağı çekersin vallaha.» dedi.

PARLAK : Doktor dedi.

INCI : Vallaha.

PARLAK : Cavlağı çekersin, dedi. Cavlak mavlak ne bilsin doktor?

INCI : Canım, tam öyle demedi de, işte, öyle demeye getirdi.

PARLAK : Ne dediyse onu de. Kafana göre uydurma. Ulan, tahsilli adamın işi gücü yok da cavlağı çekersin diyecek sana.

INCI : (Altta kalmamak için.) Sen kendine bak oğlum. Kimseler yokken. «Yağlı boyaaaa» diye bağırılır mı?

PARLAK : Alışkanlık be İnci. Tek kelimeyle alışkanlık. Bizim çaycılık mesleğinin gereği ilkin «Yağlıboyaaaa, dokunmasın» diye bağırılmaktadır. Sizinki de. (Güya elini tükürükleyip karnına sürer.) Ne yapacağın hayat işte.

INCI : Şekerini koy Parlak.

PARLAK : Hay hay. Sana da koyum mu Apo?

APO : (Alınır.) Ağzını topla ağzını.

PARLAK : Ne kızarsın oğlum? Kötüye aldı bak.

APO : Sen iyiliğine demezsin.

PARLAK : Lan, dervişin fikri neyise zikri de oymuş derler, boşuna dememişler.

APO : Uzatma, uzatma.

PARLAK : (INCI'ye göz kırparak.) Yalan mı?

APO : Çok istiyorsan takılmayı.

PARLAK : (Duymazdan gelir.) Bu Neriman nerde yahu? Kave kave diye ortalığı velveleye verdi de.

INCI : Odasındadır.

PARLAK : (Yukarıya çıkarken.) Tavşan kanı bunlaaar! Yemenden geldiii! Pele'nin memleketinden geldiii! (Geriye döner birden.) En son haber. Sevim var ya Sevim. Eli bayraklı Sevim canım. Geçen gece dostu bi dövmüş, bi dövmüş ki sormayın. Sevim'i hastaneyeye zor yetiştirmişler.

İNCI
PARLAK : Neden ki?
: Hani dostu olacak Cafer var ya... On
günlüğüne memleketine gitmişti..
Sevim de fırsat bu fırsat deyip, yeni bi
dost edinmiş kendine.. Cafer, aniden
dün gece gelip de evdeki durumu
görünce: *(Taklit eder.)* «Ulan bugüne
bugün ben namusu için yaşayan bir
adamım. Benim namusuma el süreceksin,
karıyı da, herifi de yaşatmam» diye-
rekten içeriye bi dalmış, elinde
Sevim'e hediye olarak getirdiği ma-
kasla. Dalış o dalış.. Sevim'in yeni
dostu, pencereden atlayıp zor kur-
tarmış canını. Sağ bacağı aynen yen-
gen.. Kırılmış yani.. Ki asıl kabak
Sevim'in başında patlamış. Hani, şu
çay bardağını atsam yere nasıl olur?
İşte tıpkı öyle olmuş Sevim..

İNCI
PARLAK : Ölmüş mü?
: Ölmemiş amma ölmekten beter.. Un-
ufak olmuş Sevim. Cafer candan
atmış bi de.. *(Dalga geçer.)* Cafer
haklı. İnsan dünyada ne için yaşar?
Namus abla! Namus!

İNCI
PARLAK : Kemal Sunal gibi herifsin, lan!
: İstanbul'a yolun düşerse, git de
Yeşilçamdakilere anlat bunu. Bilmedi-
ler kıymetimi. *(Yukarıya çıkar.)*

İNCI
PARLAK : Ne namusu bee.. Geliri kesilince
coşmuştur, Dümbük Cafer.. *(İNCI,
odasına girerken, MEHTAP iner
aşağıya. Yaşlı ve yıpranmış.
Üşümüş olduğu belli. Sobanın
yanında durur. Isınmaya çalışır.)*
(Hırıltılı bir sesle, boğuk boğuk.)
Günaydın.

MEHTAP : Aleyküm selam Mehtap abla. Üşüdüün
herhal.

APO : Üşüdüüm ya.. Şu kışta kıyamette ne
lüzumu vardı badananın?

MEHTAP : Patron istedi, ne yapalım?

APO : Dedim halbuysam. Kışın zor kurur

badana dedim. Vallaha, sabaha kadar
tiril tiril titriyorum üç gündür. Böyle gi-
derse kuruyacağı da yok.

APO : *(Duraksar.)* Odan pisidi. Duvarları
kirliydi.

MEHTAP : Yalnız benim odam değil, pis olan.

APO : Ben ne yapayım, patronun dediği
olur abla.

MEHTAP : Odadaki soba da eskimiş. Onu da
değiştirseydiniz bari.

APO : Abla. *(Susar.)*

MEHTAP : *(Kuşkulu.)* Bişey mi var?

APO : *(Vazgeçer.)* Yok bişey.

MEHTAP : Apooo. Senin dilinin altında bişeyler
var.

PARLAK : *(Şarkı söyleyerek iner.)* Vay Mehtap
abla. Ne o, yapışmışsın sobaya?

MEHTAP : *(Takılmaması için saygılı.)* Gu-
naydın..

PARLAK : Günaydın ablam günaydın. *(APO'ya
göz kırpar.)* Çay veriyim mi, için
ısıtır..

MEHTAP : Soğuksa istemem..

PARLAK : Daha şimdi getirdim yahu.

MEHTAP : Gezip gezip kalanı bana getirirsin.

PARLAK : İki gözün önüne aksın ki şimdi gel-
dim.. Al işte..

MEHTAP : Yukardan indir. Her gittiğin yerde
on dakikadan az eğleşmeden durun
mu sen?

PARLAK : Na'pıyım, dört keçili kürtler gibi
yayılmış yine Hüsam. Azcık sohbet
ettik.

MEHTAP : Beni de uyarttın.

PARLAK : *(Duyumazdan gelerek.)* Amma
hakkısın sen aslında, ne de olsa
yaşlandın artık..

MEHTAP : Gene başlama.

PARLAK : Başlaması mı kaldı Mehtap abla. Biz
seni sevdiğimizden söyleriz böyle.
Yaşlandın artık, kabul et.

MEHTAP : Hatırına değdirmeye, sabah sabah.

PARLAK : Değersen değ, ne yapalım yani?

MEHTAP : Ben senin eğlencen miyim?
 PARLAK : Seni severim Mehtap abla..
 MEHTAP : Sevgin batsın lan!
 PARLAK : (APO'nun takılma der gibilerden
 işaretine rağmen.) İçin geçmiş senin.
 MEHTAP : Git şurdan.
 PARLAK : Morukladın sen artık Mehtap nene.
 MEHTAP : Vay yavrım vaaay. Kimler tavıdı
 zamanında.
 PARLAK : (Kaçmaya hazır..) Eski çamlar bar-
 dak oldu.. Nene!
 APO : Takılma kadına Parlak!
 MEHTAP : Mizzuri gemisi geldiğinde, bi Ameri-
 kalı evlenmeye bile kalktıydı benimle.
 PARLAK : Yalana bak yalana..
 MEHTAP : O zamanlar İstanbul kerhanesindey-
 dim..
 PARLAK : Kaçta geldi Mizzuri gemisi?
 MEHTAP : Bindokuzyüzkırkaltıda..
 PARLAK : Şimdi yıl bindokuzyüzseksenüç.
 PARLAK : Kendin söylüyorsun işte. Morukladın
 sen!
 MEHTAP : Sırasıydı hepsi de. Geceliğim o za-
 manki parayla..
 PARLAK : Yürüüü! Yürü de saç tuvaletinin
 peruğunu görelim.
 MEHTAP : Bakma tutamadık elimizde yoksa.
 PARLAK : Tümünde de akıl yokmuş. Akıl olsa
 seni netsinler?
 MEHTAP : (Kendini kanıtlamak çabasıyla.)
 PARLAK : Şimdi bile.
 MEHTAP : Başladı gene atmaya.. Şurdan bi bant
 koy da duymayalım dediklerini. Ben
 bizzat, ömrümün sonuna kadar av-
 ratsız kalsam..
 PARLAK : Hatırna değerim dedim sana..
 APO : Çaylar soğudu.
 MEHTAP : Vallaha kırk tane.. Anıların ya..
 PARLAK : Şunun bunun çocuğu! (Önünü
 kesmiştir. Vurmak ister, PARLAK
 İNCİ'nin odasına kaçar. Kapıyı
 kapatır. MEHTAP kapıyı zorlamak-
 tadır.)

MEHTAP : Erkekseen aç!
 PARLAK : Caaaart., kaba kâğıt, caaaart!
 MEHTAP : Gündüzleme!
 PARLAK : Morruuuuuk!
 MEHTAP : Senin ananı, avradını, kızını,
 kısrığını!...
 APO : Sen sus, Mehtap apla.. Bozma sabah
 sabah ağzını..
 (MEHTAP homurdanarak odasına
 çıkar.)
 PARLAK : (Kafasını uzatır.) Gitti mi?
 APO : Yapma dedim sana..
 PARLAK : Gitti mi?
 APO : Gitti..
 PARLAK : Vallaha de..
 APO : Sana ne yalan borcum var?
 PARLAK : Ölünü öüyyüm, doğru söyle.
 APO : Gitti!
 PARLAK : Nereye?
 APO : Odasına!
 İNCİ : (İçerden.) Çekil de çıkalım dışarıya..
 (Arkasından iterek çıkartır salona.)
 APO : Takılmaya utanman mı, şu kadına?
 PARLAK : Hoşlanıyom na'pıyım?
 APO : Bazan öyle lüzümsüz işler yapmak-
 tasın ki..
 İNCİ : Hıyar!
 APO : Elalemin içini dışını bilmen ya, vere-
 den lafi..
 PARLAK : Size gelip de dokunan bişey mi var?
 APO : (Yavaşça.) Yakın gel, gel gel..
 PARLAK : Ne yapacaksın?
 APO : Yakın gel lan.. Bişey diyeceğim
 oğlum..
 PARLAK : Yemin et..
 APO : Niye yemin edeyim?
 PARLAK : Vurmayacağına.
 APO : Bişey söyleyeceğim oğlum..
 PARLAK : İki elin tutmaz olsun mu?
 APO : Patron işten çıkarıyor..
 PARLAK : (Olağan sesle.) Kimi?
 APO : Kimi olacak, Mehtap aplayı..
 PARLAK : N'olmuş yani?

APO : Zaten iş yapmıyor. Kim iş verir bundan böyle? Na'psın bu kadın?

PARLAK : Doğru ya..

İNCI : (Kızır.) Doğrusu mu kaldı, ipne?

APO : Bugün yarın eli kulağında.. Haber beklemekteyiz. Yeni bir kız gelecek Odasına badana bile yapıldı.

PARLAK : Vallaha bilmiyodum..

İNCI : Bi daha bil olur mu?

PARLAK : Haberi var mı?

İNCI : Neden?

PARLAK : Durumdan?

APO : İşte.. Bizim derdimiz de o ya. Yok haberi daha. Patron da sıkıştırır bir yandan, sen söyle deyi.. Nasıl söylerim ben?

PARLAK : Ulan, bu dünya borumbok beee..

MEHTAP : (Susma.)

İNCI : (İner.) Sen adam olsaydın! (Üstüne yürür.) Gül gibi karımı bırakıp da kaçmazdın İstanbul'a! (Vurur.) Fırlama! (Karşılık vermediğini görünce.) Neyin var? Neyi var bunun? Hatırına değerim demiştim halbuy-sam. (Kendinde arar suçu.) Vallaha kızdığım dan konuştum ileri geri..

PARLAK : Kusura bakma Mehtap abla. Şaka yapalım derken. Gençliğimize bağışla.

MEHTAP : Ne oldu buna böyle?

PARLAK : (İNCI'ye.) Hakikaten ben ipnenin biriyim!

MEHTAP : (Elindeki gazeteyi unuttur ve çıkar.)

APO : Bişey mi oldu? Yok canım, karısından söz etmemeliydim.. Tüh..

İNCI : İnsandır be apla.. Vardır bi derdi zahar.. Şu Neriman da inse artık.. Nerdeyse gelir patron..

APO : Bırak şu naleti..

İNCI : Duyarsa kavga var demektir gene..

APO : Duyarsa duysun.. Ondan mı çekineceğim yani? Hem ben onun kötülüğüne söylemiyorum ya. Akıllansın azıcık.

APO : Bize ne apla?

İNCI : Herif parasını yer boyuna.. Erkek milletine güvenilir mi? Ne dostum var, ne postum? Bak, ne rahatım.. Şunu akıldan çıkarmamak gerek.. Ayıdan pooost, erkekten dost olmaz.

APO : Parlağa pek kötü bakarsın apla. (Yakaladım der gibilerden.) Öyle değil mi?

İNCI : Ne lan?

APO : Hani, öyle işte.

İNCI : Ne bakması? Deminden duymadım mı ettiğim küfürleri?

APO : Her ne kadar cahilsek de, anlarınız az buçuk bişeylerden.. Ona cilve derler apla.. Gerçi biraz eşşek cilvesi ammaaa...

İNCI : Öyle ise öyle, keyfimin kel kâhyası mısın sen? Amma, ben aptal değilim. Dost tutsam bile, hesabım ayrı olur. Onun kazancı onun, benimki benim. Hemi de güvenmem, şurda uzanıp yattığımda, bana bi bardak su uzatır diye..

MEHTAP : Karısının kaçtığını hatırlatmamalıydım. Yok canım, yanlış iş yaptık.

APO : (Camları silmeye başlar.) Takma kafa apla..

İNCI : (PARLAK'ın unuttuğu gazeteyi alır.) Vay anam vaaaay..

APO : N'olmuş?

İNCI : Vay babam vaaaay.

APO : Desene!

İNCI : Vay ki ne vay..

MEHTAP : Oku da duyalım.

İNCI : Neler oluyo şu hayatta?

APO : Oku dedik apla..

İNCI : (Heceleyerek okur.) Bi adam.. Fazla konuşan.. karısının. dilini kesti.. Kesmiş be!

MEHTAP : Essah mı?

İNCI : Yazıyo işte. Resimleri de var. Bak

bak bak! (Eliyle tahtaya vurur.) Ula kârî da tıpkı Müjde Ar.. Vallaha billaha yahu. Ulan şu karının diline kıyılır mı lan? Bu erkek milletine güvenilir mi lan? Gül gibi karının dilini kes, bırak ortalarda.. Vay Allahsız kitapsız vaaay.

APO
İNCİ
MEHTAP
İNCİ

: Kimbilir ne etmiştir?
: Ne ederse etsin, kesilir mi lan?
: Kesilmez. Kesilir mi?
: (Okur.) Ankara'nın Aydınlikevler semtinde oturmakta olan Rıfki Atmaca kırkiki ile karısı Hatice Atmaca otuzbeş ve çocukları Ayten iki, Nurten on, Berrin ondört, Zerrin onsekiz ve Yeter bir, geçen haftaya kadar mutlu olarak yaşamakta idiler. Rıfki Atmaca, kendisine dost tuttuğu Gülşen Elmas otuz'u eve getirinceye kadar mutlulukları süren Atmaca ailesinin üzerinde; karısının, Gülşen'in eve getirilmesine karşı çıkması üzerine, kara bulutlar dolaşmaya başladı ve çocuklarının «Yapma baba» sesleri arasında ekmek bıçağını kapan Rıfki, karısının dilini kesti...

APO
MEHTAP
İNCİ

: Vay bel!
: (Şöyle bir ürpererek.) Allahsız!
: (Sürdürür.) ... Daha sonra Karakola gidip teslim olan Rıfki, polislerin «Bunu nasıl yaparsın, vicdansız herif» sorusuna gayet soğukkanlı olarak «Aslında Hatice'nin dilini kesmekte gayet geciktim. Bilakis çok önce yapmam gerekirdi. Bittabi onbeş yıldır konuşmaktaydı.» diye cevap verdi.

APO

İNCİ

: Bi de derler ki, Karakolda dayak var! Ben polis olsaydım bu herifin canına okurdum vallaha...
: (Sürdürür.) ...Hunhar Rıfki, ilk sorgusundan sonra tutuklanarak Merkez Cezaevine gönderildi. Babaları hapis-te, anaları dilsiz kalan beş yavruyu

görmektesiniz. Vay puşt vaaay!
: Yine de almışlardır ifadesini.
: Neye yarar, dil gitti elden.
: Ula, yemeği nasıl yiyecek bu karı. Eliylen mi tükacak? Allah, üzerlerden irak, sen bizim dilimizi, gözümüzü koru yarabbim.

MEHTAP

: Ellaham süt müt içer.. Pelte melte yer..

APO

: Her gün süt içilir mi apla? Hem nasıl içecek?

MEHTAP

: (Tanımlar.) Aha şöyle, kaldırr kafayı.. Boşalttı mıydı, gider boğazından ağrı.. Nasıl yapsın başka.
: Kökünden mi almış?

APO
İNCİ

: Onu yazmıyo ki.. Amma mümkün değil kökünden alamaz. Bıçak girmez lan.. Yine şöyle ortarlardan mortarlardan kesmiştir mutlaka. (Şöyle titrer gibi yapar..) Ula, adamın morali neyim bozuluyor vallaha.. Geçelim, bunu...

APO

: (Kendi dilinin en çok nereden kesilebileceğini denemiştir.) Yok canım hepsini kesememiştir. Amma yine de zor.. (Çıkar.)

İNCİ

: (Okur.) Cinayet... Kötü yola düşen kızkardeşini delik deşik etti. (Rengi benzi atar. Susma.) Her gürlütlü duyuşumda içim hoplar, ödüm kopar.

MEHTAP

: İlk geldiğin günü bilirim İnci.. Vallaha ben bile tanıyamam, öyle gelsen bi daha.

İNCİ

: Ne kadar değişse de, bi şeyi aynı kalıyor insanın. Bi bakışta tanır. Ve de yemin ettiydi abim. Kaçma o adama dediydi. Vururum seni dediydi.

MEHTAP
İNCİ

: İsmi bile aynıysa değil.
: Mehtap abla. Anlatamadım zahar.. İstedğin kadar değiştir kendini.. Ne biliyim ben, saçını, başını, giyimini, kuşamını.. Üstelik yaşlan.. Yine de tanırım seni be abla.. Aha.. (Bağırır.)

şu gözlerin yok mu? Gözlerimiz yok mu? Gözler hiç değişmez Mehtap abla.. (Düşünür.) Ben ne yaptım? Güvendim o ipneye de kaçtım onunla.. Üç aya varmadı, hevesini aldıktan sonra, bıraktı da kaçtı beni.. Uzun bi zaman aradım onu.. Bulsaydım.. Amma bana kalmadı iş.. Ağbim bulmuş.. Hem de iki kurşunla.. (Bağırır.) «Namusun yarısı kurtuldu. İş şimdi, o kahpeyi bulmakta» demiş. : Nasılsa hapiste.. Korkman için bir neden yok.

MEHTAP : Ömür boyu değil ki, çıkacak bigün. Hemi de yaklaştı çıkma tarihi..

İNCI : (İner.) Şimdi de verdiğimiz parayı beğenmez. Sizde var mı para?

NERİMAN : Bende ne arasın?

MEHTAP : Sana söyledim kız.. Borç dedim..

NERİMAN : Ne dedin?

İNCI : Borç istedim senden.

NERİMAN : Ne borcu?

İNCI : Sevdalı mısın kız?

NERİMAN : Takılma allasen. Biraz daha biriktirip de kurtulsaydım şuralardan.

İNCI : Gece sonunda veririm.

NERİMAN : (Kafası hâlâ ağbisinde.) Aha şuraya bi cızık. İçerden çıktığı gün aramaya başlar beni.. Ve de bulur ve.. (Titrer.)

İNCI : (Sarsar.) Bana biraz borç versene İnci.. Yetmemiş verdiğim..

NERİMAN : (Koyundan çıkarır.) Pek yüz verme-ye gelmez Neriman. Bu erkek milleti- ne de güvenilirmez.

İNCI : İş sonu vereceğim dedim.

NERİMAN : (Eliyle tanımlayarak.) Nerden taktıracağı da belli olmaz. (Garantiye almak için.) Nasılsa alacağım. Ancaak, geleceğini de düşün azcık.. Elinde- kini, avucundakini yedirirsen bu ayıya, ilerde sen düşünleştğinde bakar mı sana? Doğru mu Mehtap abla? Yeter mi?

NERİMAN

: Gece somu iste.. Biraz daha ver de benim kızın okul taksitini de göndereyim. Günü geçirmeyelim, yatılıdan neyim alırlar da.

İNCI

: (Verirken.) Biriktir beş-on kuruş da, bi araba da sana çekelim.. verdin mi bi şofora bencileyin, günde temiz beşbin kâğıt.. (APO girer.)

NERİMAN

İNCI

MEHTAP

İNCI

: Plaka gene pahalılaşmış kız.

: Eeee, sözden anlamazsın ki.

: Ne pahalılanmıyo ki?

: Biz sana ucuzken al da koy bi köşeye dedik.. Ama dinleyen kim? Su akar-ken testisini doldurmalı insan.

NERİMAN

: (Yukarıya çıkarken.) Beş kuruş ver- din, on kuruşluk konuştun yani.. (NERİMAN'la HÜSAMETTİN çarpışurlar.)

HÜSAM

: (Ayakkabılarının arkalarına basmıştır. Oldukça külhane. Belinde kuşak, başında kasket.) Höst ay! önüne bak.

NERİMAN

HÜSAM

: Görmedim işte.

: Gözün kör mü?

(NERİMAN, HÜSAMETTİN'in ayak- kabısını kendi eteğiyle siler.)

İNCI

HÜSAM

İNCI

: Nasılsın enişte?

: Sağol yenge.

: Elbisen de pek yakışmış. Ben de di- yodum ki Neriman'a, ye iç dua et, Allahına.. (APO ve MEHTAP'a göz kırparak.) Bulmuşsun, Hüsam eniştemiz gibi bi dost kendine.

HÜSAM

: (Şımarır.) İyi dersin amma, kıymetimizi bilen kim? Verdiği paraya bak sen şunun. Bi harçlığımızı ver- mekten acizlenir.

NERİMAN

: (İNCI'den aldığı paranın bir kısmını ayırarak uzatır.) Şunu da al.

HÜSAM

: (Alır.) Durup dururken, bozar adamın kafasını. Bak Neriman. Aciz- leniyorsan, bana dost mu yok? Çeker giderim.

NERİMAN
HÜSAM
NERİMAN

: (Sert.) Verdik işte!
: Çarparım ha!
: (Daha vurmadan.) Vay anam vaaay!
(HÜSAM'ın çıktığını görüp normal
bir sesle.) Yarın akşam için bilet al da
kazinoya gidelim. Ferdi varmış.

HÜSAM
NERİMAN
HÜSAM
NERİMAN
HÜSAM

: Yeter mi bu?
: Hesap ettik de verdik.
: Haydi, eyvallah.
: Gece gel ha. Burdan gideriz eve.
: (Fiyakalı bir şekilde çıkarken.)

APO
MEHTAP
İNCİ
NERİMAN

Düşünelim
: Güle güle ağabey.
: Uğurlar olsun.
: Güle güle enişte.
: Sanki Dayirede müdür. (Taklit eder.)
Düşünelim.

İNCİ

: (Arkasından atmak için fırsat yakalamıştır. Taklit eder.) Düşünelim!
Sanki gidecek bi yer var? Düşünelim!
Dükkanı tezgâhu da darmadağınk etti.
Daha hâlâ, düşünelim! Düşün düşün,
boktur işin! (NERİMAN'ın ters ters
baktığını görüp.) Yersin bacımızın pa-
racaklarını.

NERİMAN

: Ne iki yüzlekçilik edersin? Allah
bilir, bizim de ardımızdan demediğini
komazsın?

İNCİ

: (APO ve MEHTAP'a.) Bak şimdi.
Hiç, atar mıyım bunun ardından, dese-
nize. Öyle mi Mehtap abla?

NERİMAN

: Herkesin ardından atarsın sen. Erkek
karıysan, yüzüne de. Yüzüne söyle,
ne diyeceksen?

İNCİ
NERİMAN
MEHTAP

: Ben senin iyiliğine söylerim.
: İyiliğime söylermiş.
: (Başlayacak kavgayı sezinleyerek.)
Şu gazatayı okuyodun?

İNCİ

: Zaten bu devirde, tırnağın varsa
kendi başını kaşı. (Kendi kendine.)
Deli karı, sana ne Neriman'dan. Acıma
kimseye acıma..
(Telefon çalar.)

NERİMAN

: (Alır.) Alooo. Bura değil.. Ben de
senin. Eşşoğluşsek. (Kapatır.)

BEKÇİ
İNCİ

: (Girer.) Selamünaleyküm.
: Hoşgeldin.

APO
MEHTAP

: Aleykümselam.
: Gunaydın

BEKÇİ
NERİMAN
İNCİ

: Günaydın bacı.
: Buyur otur.
: Hayrola?

NERİMAN

: Yat-yaramaz bişey mi var Rüştü
ağbi?

BEKÇİ

: Yooo. Şöyle bi uğrayım dedim.
Nasılısın bakalım Apo?

APO
BEKÇİ
NERİMAN

: Sağol Rüştü ağabey.
: Patron gelmedi mi daha?
: Gelmedi.

İNCİ
BEKÇİ

: Çeşme için uğraşır.
: Yaptıramadı gitti şu çeşmeyi de.. Ne
o Mehtap bacı?

MEHTAP
BEKÇİ
MEHTAP
BEKÇİ

: N'olsun?
: Üşüyon mu?
: Odama badana yapıldıydı.
: Ne demişler, yazın yaşa, kışın taşa
oturma, mukayyet ol kendine.

İNCİ
BEKÇİ
İNCİ
BEKÇİ
İNCİ

: Emret, bi çayımızı iç.
: Sağol bacı.
: Tenezzül etmen herhal.
: Estağfurullah.
: Koştursana şurdan Apo.
(APO çıkar.)

BEKÇİ
MEHTAP
BEKÇİ

: Her bir yana mı yapıldı badana?
: Sade benim odama. Pisidi duvarlar.
: Tiril tiril titriyorsun. Üstüne bi hurka
geçirsene. Mukayyet ol kendine.
: (Yukarıya çıkarken.) Vallaha aklıma
gelmedi Rüştü.

MEHTAP

BEKÇİ
NERİMAN
BEKÇİ
İNCİ
BEKÇİ

: (Yavaşça.) Doğru mu?
: Ne doğru mu?
: Duyduklarım. Mehtap?
: Doğru. Kimden duydun?
: Ayaklı gazeteden, Parlak'tan. Çok
üzüldüm çooook. Dediniz mi kendine?
(APO girer.)

- İNCI** : Apo söyleyecek. *(Odasına girer.)*
- BEKÇİ** : *(Tam konuşacakken MEHTAP'ın girdiğini görüp konuyu değiştirir.)*
Eeee, Apo. Senin Libya işi no'ldu yahu?
- APO** : Yattı herhal, Rüştü ağabey. Bi ses soluk çıkmadı beş yıldır.
(İNCI getirdiği yabancı sigaradan uzatır, BEKÇİ'ye. Diğerlerine de iksizce uzatır.)
- BEKÇİ** : *(Yakar.)* Gidersen, hediyemi isterim ha.
- APO** : Neymiş istediğin? *(Keyifli.)*
- BEKÇİ** : Bi dolmakalem. Sıçrics marka bi dolmakalem.
- APO** : Atınan deve değil ya, alırsız.
- BEKÇİ** : Bizim komserde var, çok hoşuma gidiyor.
- NERİMAN** : Ben de celeyanlı tırtırı isterim ha.
- BEKÇİ** : Ne tırtırı Neriman?
- NERİMAN** : Celeyanlı traş makinesi.
- BEKÇİ** : Sakalın mı çıkıyor, Neriman?
- NERİMAN** : Tahtaya gelesi Hüsam, ciletinen olurken «yandım allah» deyi bağırır da. Gerçi burda da var amma. Bunlar montac. Libya'dakiler hakikiymiş.
- APO** : Nerde o günler?
- İNCI** : *(Yağcılık.)* Otursana Apo. *(Paketi uzatarak.)* Şu cıgaradan bi de kulak arkası yap bakalım. Hah.
- APO** : *(Iyice coşar.)* Sen bişey istemen mi Mehtap apla?
- MEHTAP** : Var sağlığınan da, ne getirirsen kabülüm.
- İNCI** : Gidince unutma tüm sözlerini de.
- APO** : Unutur muyum İnci.
- İNCI** : Şu pantolonunu bir gün çıkart da, yuyuyuyuyim. Kayış gibi olmuş.
- MEHTAP** : Senin küççük oğlan nasıl? Demirciye verdidin herhal.
- BEKÇİ** : Berbere berbere. Beşi bitirdi bildir. Bi yandan da sanat öğreniyor. Dedim

- BİRLİKTE** : ki oğlum, böyle bi meslek olsun ki öğreneceğin meslek, sürsün gelsin arkası. Berbere verdim. Niye dersenez, her gün uzamakta saçımız sakalımız. Terzi olsaydı ne olacağıdı ki? Bi takıminan ömür boyu idare etmekteyiz nerdeyse, amma berbere heç olmazsa ayda bir gitmekteyiz. Doğru mu?
- BEKÇİ** : Doğru. Doğru.
- BEKÇİ** : O kendini kurtardı sayılır. Derdim o değil, asıl dert büyük oğlанда. Askerliğini bitireli nerdeyse onaltı ay oldu. Bi baltaya sap olamadı hâlâ.
- PARLAK** : *(Yine eskisi gibi hareketli girer.)* Dokunmasın, yağlı boyaaa! Çıkamaz anladımız mı? Buyurun ağalar, beyler! Oldu çaylaaaaa!
- İNCI** : Lan yine şipşağa getirdin.
- PARLAK** : İçin de, beğenmezseniz döktün namussuzum. Yüzüme döktün.
- NERİMAN** : Sende yüz var mı lan?
- PARLAK** : Sende ne kadar varsa, bende de o kadar var be, Neriman!
- İNCI** : Parlak. Yeniden evlenirsen, ayvayı yediğinin resmidir.
- PARLAK** : Niye ki o?
- İNCI** : Bu eliçabukluğunan, üç aya varmaz, doğurtturursun karıyı.
- PARLAK** : *(Bişeyler söylemek ister, söyleyemez. Yine geldiği gibi hızla çıkarken.)* Yağlı boyaaaaa! Tavşan kanı bunlaaar!
(Zaman zaman tek tük de olsa müşteriler gelip camdan içeriye bakmaktadırlar.)
- BEKÇİ** : *(Çayını içerken.)* Bi genelge geldi yüksek yerlerden. Kadınların çılpak oluşundan yakınırlar.
- İNCI** : Emret.
- NERİMAN** : Anlamadım.
- BEKÇİ** : Yani kadınlar, müşterilerini beklerken, adabına uygun bekleyecekler.
- NERİMAN** : Bu işin adabı mı olurmuş, Rüştü

BEKÇİ : ağabey?
: Bilmem. Öyle istiyorlar işte. Çılpak olmayacaksınız, fazlaca açılıp saçılmayacaksınız, bundan böyle.

İNÇİ : Bura ticarethane yahu. Manav dükkânın da üzüm, kavunlar, karpuzlar tezgâh altında mı durmakta? *(Gülüşürler.)*
: Zaten dikkat etmekteyiz ağabey.

İNÇİ : Hava soğuk, nasıl soyunuk otururuz?
MEHTAP : Hani dedim ki baskın maskın yaparlar da, Devlet işi bu, belli olur mu?
BEKÇİ : Bizim de başımızı yakarlar vallaha.
: Başüstüne, ağabey!
İNÇİ : Tabii!
NERİMAN : Ben donuyom zati!
MEHTAP : Sana zarar gelsin ister miyiz?
İNÇİ : Bi de küfür müfür etmeyin. O da yasak!
BEKÇİ : İşte, o olmadı!
İNÇİ : Nasıl etmeyelim ağbi?
NERİMAN : Böyle yasak mı olur? Ahşmışız bi kez.
MEHTAP : Osuruklu göte arpa ekmeği bahane, Rüştü ağbi.
İNÇİ : İster istemez çıkacak ağzımızdan.
BEKÇİ : Canım işte, yasak dedik size. İdare edin. Etmemeye çalışın küfür müfür. Adabına uygun olacaktı her şey. Canım, siz de adabına uygun küfredin işte. *(Gülüşürler.)*
: Daha fazla irahatsız etmeyim sizi. Daha, her bir eve uğrayıp söylemem gerek. Hem kapımın önünden ayrılmaya da gelmez bizim iş. Bebelere doluşuyorlar içeriye.
MEHTAP : Gene gel.
NERİMAN : Bunu saymayız.
İNÇİ : Başımızın üstünde yerin var. *(Bekçi çıkar.)*
NERİMAN : Her gün bi yasak.
MEHTAP : Küfürün de yasağı mı olurmuş?

İNÇİ : Canım, idare edin dedi işte. Biz de dikkat ederiz azıcık ne var yani? *(Yeni-den gazeteye uzanır. Heceler.)* Özel teşebbüs zor durumda. Her gün duyarım, okurum. Bu özel teşebbüsün ne olduğunu bilen var mı içinizde?
NERİMAN : Bilmeyecek ne var kızım? *(Böbürlenerek.)* Özel teşebbüs demek...
MEHTAP : Eeee? *(Süre iyice uzar.)*
İNÇİ : Sen de mi bilmen yoksa?
NERİMAN : Bak, bak, bak bak.. Nasıl bilmem?
İNÇİ : Hi, de öyleyse.
NERİMAN : Özel teşebbüs. *(Düşünür, sıkınır.)* Özel teşebbüs. Amma da cahilsiniz yahu. Özel teşebbüs demek. Sermayesi kendinden demek. *(Rahatlar.)*
İNÇİ : *(Kuşkululu.)* O ne demek?
NERİMAN : Şu demek ki, yani, sermayesi kendinden.
İNÇİ : Kimden duydun?
NERİMAN : İktisadi bi öğrenci geliyo ya. O anlattı bana.
MEHTAP : Şu sessiz oğlan mı?
NERİMAN : Liseyi bitirip de İktisadi fakültesini kazandığında gelmişti bana. Gelecek yıl bitirecek. Hiç başkasına gitmedi. *(Övünür.)* Bilir ağzımın tadımı ve de gösterdiğim yakınlığı.
MEHTAP : *(Kendi dramını yaşamakta.)* Boyunbağlıya hasret gideceğim herhal.
İNÇİ : *(Heceler.)* Bi banka daha battı. Üç şirket kurtarıldı. *(Diğerlerine.)* Yani şimdi, bizim sermayemiz de kendimizden. Yani şimdi. Biz de mi özel teşebbüs oluyoruz?
APO : Apla. Orospudan özel teşebbüs olur mu?
İNÇİ : *(Orospu sözüne kızarak.)* Lan... senin gibi...
APO : Küfür yok.
İNÇİ : Senin gibi zepevenklerden olur da bizden niye olmasın? *(Kendi kendini*

över.) Bak, bak, bak, bak.. Nasıl da adabına uygun küfredmişim, gördünüz mü?

APO : Töbe töbe. Ben şimdi özel teşebbüs müyüm yani?

NERİMAN : Ne cahilsiniz yahu. Biz sermayeyiz ulan. Patronlar özel teşebbüştür. (HAYRIYE gelmiştir. Tek bacağı aksak. Kızgınlıkla dinlemekte.)

İNCİ : Hah, şimdi oldu.

MEHTAP : Yani, yanında çalıştırdıklarımı, döldürüp de.. para kazanana mı, diyorlar özel teşebbüs diye?

İNCİ : Lan, aklıma neler geliyor, neler? Yani, şimdi bize genel kadın diyorlar. Biz de yani ki genel teşebbüs müyüz? : (HAYRIYE'yi görür.) Aha! Özel teşebbüs geldi..

APO : Ağzına sığarım eşşoğlueşşek!

APO : Kötü bişey.

HAYRIYE : Sus, hayvanoğlu hayvan, sus! (Otururken.) Şimdi demeyim derim amma ne mümkün? Lan, böyle serik serik serilmişsiniz hepimiz bi köşeciğe. Ellerin evleri dolup dolup taşar. Bizimkinde laktaka. No'lacak bu işin sonu? Bak, daha hâlâ oturuyorlar. Kalkın artık. Kapının ağzına çıkın da görsün millet sizi.

NERİMAN : Adamları şeylerinden tutup da zorla sokacak değiliz ya içeriye?

HAYRIYE : Bana akıl öğretme. Erkek kısmısının azgınlığı üstünde olur sabahleyim. Bunu bile öğrenememişsiniz. Saat onu geçiyor lan! Devlet memurları bile gelmişlerdir Dayirelerine! Beni batıracağız! Ocağıma incir dikeceksiniz! Şu zavallı kadının itinen kopuğunan uğraştığı yetmez mi? Sırtlarını ağrıyor vallaha. (İNCİ gelir, HAYRIYE'nin sırtına bastıra bastıra masaj yapmaya başlar.) Ayaklarıma kara sular indi. Bi çeşme yaptırılm

dedik mahalleye. Parasını veriyorum, ustasını tutuyorum. Hayrına ha. Binbir müşkül çıkarırlar belediyeciler karşıma. İki haftadır, vermediğim rüşvet, kovulmadığım kapı kalmadı. : Sen de ne sikarsın canını anne? Bu millete iyilik yarar mı? Yaptırmayiver. : (İçtenlikle.) Öyle deme İnciii... Orucumuz yok, namazımız yok. Bi hayrımız olsun dedik. (İçlenir.) Mahalleli su almaya bi kilometre yol tepermiş. Susuzluğun ne olduğunu bilirim ben. Mermeri de hazır. (Cebinden bir kâğıt çıkarır.) Oku bakayım, begenecek misiniz?

İNCİ

HAYRIYE

İNCİ

: (Heceler.) Mermerin üstüne yazılacak kitâbe:

İç suyu, eyle dua,
Adımınan yaşa, Hayriye abla
Bindokuzyüzseksenüç...

APO

MEHTAP

HAYRIYE

NERİMAN

İNCİ

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

HAYRIYE

APO

: Çok güzel.
: Şiir gibi
: Gibisi fazla.
: Bu bindokuzyüzseksenüç de no'luyo?
: Hayrın yapıldığı yıl?
: Gelen giden? (İNCİ'den aldığı kâğıdı cebine koyar.)
: Yok apla.
: Telefon da mı gelmedi?
: Gelmedi.
: Gelmesi gerekirdi.
: Gelmedi. Az kalsın unutuyordum. Dün gece, senin eskiden bi dostun vardı ya, işte o geldi.
: Hamit mi?
: Yok. Hani, şu içkici olan?
: Erkek milletinin tümü içer be.
: Dilimin ucunda.
: De ulan.
: Hani, şu memurluktan emekli?
: Hangisi ulan?
: (Taklit eder.) Hani, şu eli-kolu, bacağı tutmayan?

HAYRİYE

: Haaa... Ulan Apo. Sende şeye sürülecek akıl yok vallaha. Memduh desene şuna...

APO

: Memdüh, Memdüh..

HAYRİYE

: Dilini eşek arısı soksun e mi? Memdüh değil, Memduh. Eeee?

APO

: (Taklit eder.) Gene içmişidi. Şöyle girdi.. Zil zurna. «Ben onsuz yaşayamam» dedi.

HAYRİYE

: Allahın belası.

APO

: «Bütün malım-mülküün feda olsun ona.. Yeniden barışmazsa, benimle, kıyarım kendime...»

INCI

: Bizzat intihar edecekmiş anne. Gözü kararmış herifin.

HAYRİYE

: (Hoşuna gümüşür ama yine de.) Yok dedim. Hem üç-beş kurşluk maaşını da malım-mülküm deyi sürmez mi ortaya? Töbe, töbe...

APO

: «Geleceğim konuşmaya,» dedi.

HAYRİYE

: Zartlamasın. Ne güzel taklit çıkartıyorsun. Aferin! (Ayağa kalkar.) Lan almadın mı buraların tozunu?

APO

: Aldım apla.

HAYRİYE

: (Elinin tozunu APO'nun yüzüne sürer.) Bak şu aynaya. Al, buraların tozunu, toprağını!

(Diğerleri süslenmekte. APO, bir böcek görmüştür yerde.. Ayağıyla basıp ezmek için kovalar..)

APO

: Kara Fatmaya bak, kara Fatmaya!

HAYRİYE

: Höst, höst! Allahın yarattığı canlıyı öldürmeye koşar, şuna bakın siz. Al da ativer yavaşça. Ezrail misin lan sen?

(APO, özenli bir şekilde böceği yakalamaya çalışır, yakalar ve gene büyük bir özenle, kapının ağzına bırakıverir.)

HAYRİYE

: (MEHTAP'ın yukarıya çıktığını görüp.) Demedin mi buna?

APO

: Daha demedim.

HAYRİYE

: Ben sana ne tembihledim?

APO

: (Yalan söylediği belli.) Unuttum.

HAYRİYE

: Diyemeyecek ne var, salak!

APO

: Telefon gelmedi ki daha?

HAYRİYE

: Bugün gelecek.

APO

: Derim o zaman.

HAYRİYE

: Haber gelince dolaştırmayalım çarşafa.. Şimdiden hazır edelim odayı.

APO

: (İnanmadan.) Derim apla.

HAYRİYE

: (Çıkarken.) Ben şurdan bi Makbule'ye uğrayıveriyim. Ordan da çeşme için gideceğim. Geceleyin gelirim.

(Çıkar, yeniden başını uzatarak.)

Haber gelmeden de ha.. (Çıkar.)

: Deyiver sende.

INCI

: (Zavalıca bakar INCI'ye.) Nasıl?

APO

(NERİMAN'a yardım ister gibi bakar.)

NERİMAN

: Kolayına geliyor, sen söyle.

INCI

: (Afallar.) Bana tembihleseydi derdim. (MEHTAP inerken, telefon

çalar.)

APO

: (Çekinerek açar.) Ha.. Hı.. Inci apla..

INCI

: (Alır.) Ne var? Yine mi? Yaptır,

yaptır! Alacağım bu gidikle arabayı

elinden! Senin ananı avradını!

(Kapattır.) Malın mı var, derdin var!

Eloğluna verirsen arabamı, başın bit-

ten, kıçın bilmem neden kurtulmaz

böyle!

MEHTAP

: No'lmuş ki?

INCI

: Bozulmuş araba gene! Şofor değil

avcı mübarek.. Ava gitmeyince dura-

maz. Şu kışta kıyamette. (Kızır.)

Allah bilir, gene dondurmıştır moto-

ru! (Odasına girer.)

NERİMAN

: (APO'ya.) Bi de bana araba al diyor

enayi.. Bize bi yemek al da gel, Apo..

Birer döner söyle. Mehtap ablamızın

döneri de benden olsun. Haaa!

Parasını vereyim de bizim kızın taksi-

tini de yatr..

(APO çıkar. NERİMAN tualete girer.

INCI'nin ağbisi SITKI gelir. Eğilerek

çorabının arasında sakladığı bıçağı

çıkartıp ceket cebine yerleştirir.

MEHTAP

Kapının ağzında durup içeriye bakar.)

: *(SITKI'yi müşteri sanıp kapıya*

yanıştır.) Gelsene aslanım...

(SITKI kötü kötü bakarak gider.)

: *Beğenmedi beni herhalde...*

(Yavaş yavaş ışıklar kararır.)

: *(Kapının önünden geçerken.) Ne o*

Mehtap bacı?

: *No'lsun?*

: *Nasılsın?*

: *Eh işte..*

: *İyisin, iyisin. (Gider.)*

(Işıklar kararır.)

MEHTAP

BEKÇİ

MEHTAP

BEKÇİ

MEHTAP

BEKÇİ

II

*(Gece... Sol yanda camın önünde ola-
bildiği kadar insan. Birbirlerini itekle-
yerek içerisini görebilmeye
çalışmaktadırlar. APO, teypin
yakınında... MEHTAP, ayakta
sobanın yanındadır. Müşterilerden
hiç olmazsa birisiyle çıkabilmek için
kah umutlu, kah umutsuz anlar
yaşamaktadır. Arabesk bir müzik
yükselmektedir.)*

3. MÜŞTERİ

: *(En öndedir.) İtmeyin! İtmeyin!*

4. MÜŞTERİ

: *Ben itmedim arkadaş!*

5. MÜŞTERİ

: *Çek şu dirseğini!*

3. MÜŞTERİ

: *Amanın camlar?*

4. MÜŞTERİ

: *Arkadan, arkadan!*

APO

: *Camlar kırılacak! Açılın azcık!*

UFAKLIK

: *(En arkadadır.) Haftaym, haftaym!*

3. MÜŞTERİ

: *Daha yeni geldik be!*

4. MÜŞTERİ

: *İtme hemşerim!*

UFAKLIK

: *(Hoplayarak görmeye çalışmakta.)*

Haftaym haftaym!

MEHTAP

: *Haydin haydin! İşimize bakalım*

3. MÜŞTERİ

: *(Alay eder.) Vay yavrum vaaay!*

5. MÜŞTERİ

: *Mala bak mala!*

4. MÜŞTERİ

: *Girsene!*

3. MÜŞTERİ

: *İnci'yi beklerim ben.*

5. MÜŞTERİ

: *Sen de mi İnci'yi bekliyorsun?*

3. MÜŞTERİ

: *İnci varken başkasına girmek haram.*

5. MÜŞTERİ

: *Haram ki ne haram.*

3. MÜŞTERİ

: *İnci de İnci'dir yani.*

UFAKLIK

: *Haftaym haftaym ağbiler..*

MEHTAP

: *(Camın önüne yaklaşır.) Haydin
haydin, işimize bakalım. (Yüz bula-
maz, yeniden sobanın yanına geçer.
NERİMAN iner. Elindeki masrapayla
sobanın üzerindeki kaynayan sudan
alıp, tuvalete geçer. Arkasından,
NERİMAN'dan çıkan müşteri, üstünü
başını derleye toplaya kapıya yürür.*

UFAKLIK
4. MÜŞTERİ
3. MÜŞTERİ
4. MÜŞTERİ
3. MÜŞTERİ

Diğer müşteriler alkışlarlar.)
: Yav, bi de biz bakalım, yav!
: Parayla değil ya sırayla.
: Nasıl sabrettin dokuz ay on gün?
: Belki de erkencidir.
: Belli ki fırlama!

(Diğer yurttaşlar gülerler. Telefon çalar. APO bakar.)

APO
INCI

: İnci ablaa, telefoon!
: *(Koşarak gelir.)* Hı! Ha! Vallaha del Ben de günahına girdiydim laaan! İyi iyi! Müşteri bekliyo içerde! Tamam tamam! *(Kapatır.)* Motor donmamış. *(Acele kapının önüne yaklaşır.)* Nasılsınız kocalarım?
: Beklemekteyiz.

BİRLİKTE
5. MÜŞTERİ
INCI

: Sav şu içerdekini de biz de girelim.
: Ben kimseyi savmam. İçeriye giren memnun olur bende..

UFAKLIK
INCI

: Bi de ben görüyüm no'lur?
: Açılın da bi de bu kocam görstün beni..

INCI
2. MÜŞTERİ
INCI

(Açılırlar biraz.)
: Sen de gir sıraya, alıştıralım buraya.
: *(İçerden.)* İnciiiiiii!
: Geldim kocaaaaam... *(Koşarak odasına geçer.)*

PARLAK

NERİMAN girer.)
: *(Fırtına gibi.)* Yağlı boyaaaa!
Çıkamaz namussuzum!
(Müşteriler açılırlar.)

NERİMAN
PARLAK
NERİMAN
PARLAK
NERİMAN

: Nerde kaldın lan?
: Yetişmiyor yavrum.
: Dilimiz damağımız kurudu.
: *(Çay dağıtırken.)* Na'palım?
: Na'palımı var mı? Zamanında getir olsun bitsin.

PARLAK
NERİMAN

: Sen iste yeter ki, getiririz zamanında.
: Benim kocam var oğlum, İnci'ye İnci'ye..

PARLAK

: *(MEHTAP'a saygılı.)* Sana da vereyim mi?
(Olur anlamına başını salladığını)

APO

görünce verir.)

: Çok yorulmuşsa benzersin Parlak. Gel kucagımda dinlen azıcık.

PARLAK
NERİMAN

: Biraz sonra görürsün.. *(Çıkar.)*
: Lan, öküüz gibi seyredersiniz de bi greyim diyeniniz çıkmaz.

APO

: Apla.. Küfür etme. Biliyon yasak. Adabıylan olsa neyse ne..

NERİMAN

: Öküüz küfür mü la? Hem öküüzün de adabı mı olurmuş ha? Girmeyen pişman olur ha! Erkek yok mu aranızda?

(MÜŞTERİLER erkekliklerini kanıtlamakta birleşirler.)

5. MÜŞTERİ
UFAKLIK

: O nasıl söz?

3. MÜŞTERİ
4. MÜŞTERİ

: Ayıp ettin!

: Git de İnci'ye sor.

: Evelallah.

NERİMAN

: Her sapı olana tava demezler, bizim memlekette.

4. MÜŞTERİ

: O sizin memlekette.

5. MÜŞTERİ

: Lafa bak, hizaya gel.

3. MÜŞTERİ

: Bi saattir bekliyoruz be İnci.

(MÜŞTERİLER içeriye girerek divanın üzerinde sıralanırlar. Tümü de İNCİ'yi beklemektedir.)

SITKI kapıya gelir.)

NERİMAN

: Gelsene aslanım.

SITKI

: İçerdekini adı ne?

NERİMAN

: İnci.

SITKI

: Başka çalışan yok mu burda?

NERİMAN

: Biz varız aslanım, yetmez mi?

SITKI

: Ben sana birini soracağım, bacı.

Sıdika nerde çalışıyor?

NERİMAN

: Yeni mi?

SITKI

: Epey olmuş geleli.

NERİMAN

: Vallaha ben bilmiyorum. Apooo,

Sıdika diye biri var mı öbür evlerde?

APO

: Yok apla. Yeni geldiyse bilmem.

NERİMAN

: Sana Sıdika'yı aratmayız aslanım.

Gelsene.

SITKI

: Öylesi değil. *(Gider.)*

(İNCİ koşarak gelir, tuvalete girer.)

- UFAKLIK : Bu İnci'nin kıymeti nedir, doğrusu anlayamadım.
4. MÜŞTERİ : (UFAKLIK'ın kulağına bşeyler söyler..) Yaaaa..
- UFAKLIK : (Sesli.) Komple ne demek?
4. MÜŞTERİ : (Yalancıkdan tokatlar.) Sus lan keriz..
(İNCİ kurulanarak gelir..)
- İNCİ : Sen mi geldin kocam?
3. MÜŞTERİ : Bi saattir bekliyoruz be İnci.
- İNCİ : Beklediğine değmiyor mu?
3. MÜŞTERİ : (İlginin verdiği şımarıklık belirtile-ri.) Değmez mi yavrum?
- İNCİ : (Öper.) Kocam! (İçeriye bağırır.) Daha giyinemedin mi kocam?
2. MÜŞTERİ : Geldim geldiiiiim.
- İNCİ : Gelmiyorsun bir haftadır?
3. MÜŞTERİ : İş güç..
- İNCİ : Yoksa?
3. MÜŞTERİ : (Utandır.) Evelallah.. O hususta meza-
ra girene dek kuşkun olmasın.
(Birlikte gülüşürler.)
- İNCİ : Koy şurdan bi oyun havası da neşemizi bulalım.
- İNCİ : (2. MÜŞTERİ odadan çıkar.)
(Adamı öperek parayı alır.) Sağol kocam. Yalnız bi ricam var senden. Bizim şofor dondurmuş motoru gene. İşler de kesat.
2. MÜŞTERİ : Sana canım feda İnci'm yavrum.
(Para çıkararak verir.)
- İNCİ : (Yeniden öper.) Sağol kocam. Güle güle kocaaaam.
(2. MÜŞTERİ fıyıkaltı bir şekilde çıkar gider..)
- İNCİ : (3.ye.) Sen de girsene içeriye kocam..
(3. MÜŞTERİ İNCİ'nin odasına girer.)
(Gelip NERİMAN'ın önüne gider.)
Odan?
- NERİMAN : Üçe çık.. Merdivenden merdivenden.
(Adamın yüzünü anımsamaya çalışır.)
- İNCİ : Apo.. Ne dedim ben sana? Şöyle bi oynak hava koy da dansözlüğümüzü

- görsün millet. Şimdi istesem biçok barda dansözlüğüm hazır..
4. MÜŞTERİ : Bizi düşün.
5. MÜŞTERİ : Na'parız sonra?
- UFAKLIK : Senin gibisi az bulunur..
- İNCİ : Zaten ben de sizin için gidemem ya.. Milleti alıştırdık iyi muameleye.. Kim doldurur yerimi?
(Gene de tümü alay etmekte.)
4. MÜŞTERİ : Tuttuğun altın olsun!
5. MÜŞTERİ : Bu iyiliğini nasıl öderiz?
- UFAKLIK : Emret ölelim!
(Oynak bir hava başlar. İNCİ oynamaktadır. Yine de acemice. MEHTAP da oynamaya başlar. Tümü neşelenirler.)
4. MÜŞTERİ : (Tempo tutar.) Yallah, yallah!
- DİĞERLERİ : Yallah yallah! Allah allah!
5. MÜŞTERİ : Amanın yandan!
(MEHTAP büyük bir çabayla oynamaktadır.)
- UFAKLIK : (Sanki biliyormuş gibi.) Karyı bak beee! Komple beee!
4. MÜŞTERİ : Ne karı beee!
5. MÜŞTERİ : Ne sandın Ufaklık? Gir de boğsun donunda seni.. Heh heh heh heceee!
(MEHTAP yorulur oturur, nefeslenir.. Kimse bakmamıştır zaten.)
1. MÜŞTERİ : (Gürültüyü duyunca yarıçıplak merdivenlerin başına gelmiştir.) Haydise-
ne!
- NERİMAN : Geliyoruz!
1. MÜŞTERİ : Üç-beş dakkalık iş!
- NERİMAN : (Tanımaştır.) Gir içeriye! Üryan üryan dolaşp, bozma adamın kafasını ve de göz zevkini! (Söylenerek gider..)
- PARLAK : (Girer.) Yine döktürüyorsun.
- İNCİ : (Hem oynar hem de PARLAK'ın yanına gelir.) Bi sözüün var mı, bu gece?
- PARLAK : Belli olmaz.
- İNCİ : Onbirden sonra?
- PARLAK : (Anlamazdan gelir.) No'lacak?

İNCI : Elliğin körü olacak. Gel buraya.
 PARLAK : Olur.
 İNCİ : Kamını doyurmadan gel.
 PARLAK : Niye ki o?
 İNCİ : Benim eve gideriz. Sana bi ziyafet
 çekeyim ki düşmanların çatlasın.
 PARLAK : Düşmanım yok ki benim.
 İNCİ : Dostların çatlasın öyleyse.
 PARLAK : Oldu amma neden?
 İNCİ : Az önce şofor telefon etti. Arabanın
 motoruna bi şey olmamış.
 PARLAK : Ben onarmadım ki motoru? Neden
 beni seçtin?
 İNCİ : Bilirsin ne demek istediğimi ammaaa
 anlamazdan gelirsin. Şimdi adabına
 uygun bi küfür sallarım ha.
 PARLAK : Arap oluyum ki anlamadım.
 İNCİ : (Oynamayı keserek.) Ulan, merkep-
 oğlumerkep, dostum olun mu, lan?
 PARLAK : Nerden çıktı bu şimdi?
 İNCİ : Elliğin köründen çıktı.
 PARLAK : Dost tutma işine yanaşmazdın sen.
 İNCİ : Olur musun, sen onu de?
 PARLAK : Nasıl olacak bu iş?
 İNCİ : Ne nasıl olacak? Yalnız hesabımız
 ayrı ha?
 3. MÜŞTERİ : (İçerden.) İnciiiiii!
 İNCİ : (İçeriye koşarken.) Amanın kocamı
 unuttum gördünüz mü? Hazıroooooo,
 geldiiiiim!
 PARLAK : Acansı dinledin mi Apo?
 APO : Dinlemedim, nereden dinleyeyim?
 PARLAK : Mücdemi isterim o zaman...
 APO : No'ldu?
 PARLAK : Yeniden işçi gönderiyorlarmış,
 dışarıya.
 APO : Kim? (Korkuyla.) Şahıslar mı?
 PARLAK : İşçi Bulma gönderiyormuş.
 APO : Vallaha de.
 PARLAK : (Tek bacağını kaldırarak.) Vallaha.
 APO : Nereye?
 PARLAK : Libya'ya. Kaddafi istemiş. Amerika
 mamerika bindirirse, biz cephe

APO
 PARLAK
 APO
 PARLAK

APO
 PARLAK

APO

PARLAK

APO
 PARLAK

APO

MEHTAP

APO

BEKÇİ
 APO
 BEKÇİ

döğüşürken, memleket işçisiz kal-
 masın diyeyişmiş. Durum kiritik ya.
 Akıllı adam şu Kaddafi.
 : Yemin et!
 : Ölüntü öptüyüm doğru.
 : Dalga geçme.
 : Dalga denizde olur oğlum. Şimdi
 söylediler acansta. Hatta
 gönderileceklerin isimleri yayınlandı.
 Apo senin soyadın neydi?
 : Güzel.
 : Bak Apo. Savaş neyim çıkarsa,
 vazgeç gitme.. Pisipisine gidersin.
 : Atom atacaklarını bilsem Libya'ya,
 yine durmam. Giderim.
 : Tamam, senin adın da yayımlandı,
 acansta.
 : Ula, hükümet benim adımı ne bilir?
 : Senin gibi önemli adamların adını
 bilmez mi hükümet? Aynen şöyle de-
 diler: «Hayriye Maşalı'nın evinde
 meydancı olarak çalışmakta olan Ab-
 dullah Güzel, Bakanlar Kurulu
 kararıyla, Libya'ya gönderilecektir.
 Meydancıbaşı olarak Libya'da Libya
 kerhanesinin gelişmesine katkısı
 olacağı düşünüldükten.
 (Kaçar, APO da peşinden.)
 : (Girer.) Bi yalan uyduruyon, bari
 uygun olsun. Lipya'da kerhane ne
 arasın?
 (Diğerleri gülmektedirler.)
 : (Dile.) Ulan, Libya'dakilerin şeyleri
 yok mu?
 : (Libya'ya inanmış.) Var olmasına
 var da, orda Kaddafi var. Bir yerde
 Kaddafi varsa, kerhane olamaz.
 (BEKÇİ Telaşla girer.
 UFAKLİK, masanın altında kaybol-
 maya çalışır.)
 : Burda mı?
 : Kim?
 : Ufak bi velet.. Gözüümü uğurladığı

MEHTAP
BEKÇİ

gibi daldı içeriye..
: Çok mu küçük?
: Onbeş var yok. Geldi almadım. Sak-
layıp maklamayın. Gören var mı?
(4. MÜŞTERİ gözüyle UFAKLIK'ın
yerini ihbar eder. BEKÇİ, masanın
yanındaki sandalyeye oturur.)
: (Örtüyü kaldırarak.) Ne aryon lan
burda!

BEKÇİ

UFAKLIK
BEKÇİ

: Tespihim düştü de..
: (UFAKLIK'ın sanki bir kediye yaka-
layıp da havaya kaldırır gibi çıkartır
ortaya.) Çıkart bakalım kafa kâğıdını.
(UFAKLIK çıkartır.)

BEKÇİ

UFAKLIK

BEKÇİ

: (Büyük bir ciddiyetle inceler.) Lan
doğumun kaç senin?
: Orda küçük görünüyor ama ben on-
sekizimi çoktan bitirdim.
: Öyle mi? Ha.. Yörü, eşşoğluşşek!
Daha kıçı pislikten kurtulmadan, karı
derdine düşmüş! (İtekleyerek
götürürken.) Yörü, yörü!

4. MÜŞTERİ

APO

4. MÜŞTERİ

: (Çıkarken.) Ahlak acayip bozuldu.
: Yok yav!
: Öyle! (Çıkar.)
(Yukardan gürültüler.)
: (Sesi.) Çınlık! Alçaaaaak!
(Merdivenlerden paldır-küldür inmek-
tedir 1. MÜŞTERİ. Elinde elbisesi,
ayakkabısının teki. Diğeri
ayağındadır.)

NERİMAN

1. MÜŞTERİ

APO

MEHTAP

NERİMAN

HAYRİYE

: İrezillik çıkarma. Dur işte!
: No'ldu apla?
: No'oldu?
: Seni alçak seni!!!!
: (Hişimla girer.) Noluya burda,
no'luya?

NERİMAN

1. MÜŞTERİ

NERİMAN

HAYRİYE

NERİMAN

: Seni namussuz seni!!!!
: Şu üstümü bari..
: Çınlık!
: Ne var yine?
: Öyle durmayıp da şöyle dura-
cakmışım. Ben senin karın mıyım lan?

1. MÜŞTERİ

: İrezillik çıkarma! (Giyinmekte.)
Paramızlan değil mi?

HAYRİYE

1. MÜŞTERİ

: Bu karı azdı!
: Hemen bağırtya başladı abla. Valla-
ha yok suçum.

NERİMAN

HAYRİYE

1. MÜŞTERİ

: (HAYRİYE'ye.) Sen karışma anne.
: Şuna bak şuna..

NERİMAN

1. MÜŞTERİ

: Suçum söyle yat demek! (Çıkmaya
davranır.) Sabah da kovmuştu zaten!
: (Yolunu keser.) Tüyüyo bir de. Parayı
çık parayı!
: Ne parası?

NERİMAN

1. MÜŞTERİ

(Diğer bekleyenler, aralarında
«haklı» «haksız» gibilerden
tartışmaktadır.)

NERİMAN

: Vizite parasını veeceer!
: Bişey yapmadım ki? Bişey olmadı
ki?
: Bi de karşı koyuyo. Bekçiii! Poliiiiiii!
(Üstüne atlar.) Cankurtaran yok
muuu? (Hem adama vurmaya başlar
hem de üste çıkar.) Öldürüyo beni!!
yetişiiiiii! İmdaaaaaat!
(HAYRİYE dışında diğerleri adamı
NERİMAN'ın elinden almaya
çabalamaktalar.)

İNCİ

1. MÜŞTERİ

: (İçerden fırlar.) No'luyo?
(İNCİ'nin müşterisi de giyinerek
kaçar.)

NERİMAN

İNCİ

APO

HAYRİYE

: (Hem kurtulmaya çabalamakta hem
de.) Lan irezil etme beni. (Para ara-
maktadır.) Veriyim no'lur.. Dur artık.
: (Parayı alır.) Hastır lan şimdi.
: (APO'ya.) No'ldu lan?
: Vallaha anlamadım.
: (Birden NERİMAN'ın üstüne yürür,
sarsar.) Babarın ağzından başlarım
ha.

NERİMAN

HAYRİYE

: Küfür etme.
: Karışma işime yaparım altın dişine!
Hayvan! Bu ne rezillik! Evim
bağirtkana çıktı sayende!

İNCİ

: (Umursamaz bir şekilde yeniden

HAYRİYE
APO
HAYRİYE
HAYRİYE
NERİMAN
HAYRİYE
MEHTAP
HAYRİYE

odasına girer.
Susma.)
 : (Apo'ya.) Var mı gelen giden?
 : Yok apla.
 : Yeter artık sizi mi çekeceğim, kapat şu kapıyı da.
 (APO ara kapıyı kapatır.)
 : Yüztüme çemkiriyor! Sanki bulamam başkalarını? Elimi sallasam ellisi, teli mi sallasam tellisi. Tonla kız var memlekette.
 : Eeee?
 : Sus eli bayraklı, sus! Atacağım hepinizi. Teker teker. Ağız var dili yokları bulacağım. Ya da İnci gibilerini bulacağım. Bu ne böyle. Vakıf mı yoksa darülaceze mi burası? Zaten Mehtap da iş yapamaz çoktandır.
 : Hastalığın geçeli günler oldu. Bu da kaçırır müşterileri boyuna! Bi İnci'ye kaldım. Biz eskiden böyle mi yapardık? Şu dükkânı açana dek, gelmeyen kalmadı başımıza. Çiçeğim burnumdaydı, bu mesleğe atıldığımda. Nerde iş, orda ben. Bigün iki kişiler diye gitmişim. Bi de baktım ki, on, onbeş kişi olmuşlar. Gene de olmaz demedim. Yedik, içtik. Oynattılar. Serhoşudu hepsi. Birisi tutturdu, «Ben bu karının burnunu keseceğim,» diye. Amanın, yapman etnen demeye kalmadı, çıkarttı herif bi bıçak. Vardı üstüme. Şişede durduğu gibi duruyor ki meret. Ayaklarımın altına öpeyim diye ağladım sızladım da zor kurtardım, burnumu. Ama, başka bir yerde, bacak gitti. Aha, bu bacak! Biz ne güçlülerle çalıştık da edindik bu dükkânı bilir misiniz? Şimdi sizin için zor olan ne? Odanız hazır. Doktorunuz, polisiniz, bekçiniz hazır. Bi de naz niyaz. Yeter vallaha!

BEKÇİ
HAYRİYE
İNCİ
HAYRİYE
İNCİ
HAYRİYE
İNCİ
HAYRİYE
HAYRİYE
İNCİ
HAYRİYE

(BEKÇİ'nin düdüğü duyulur.)
 : (Dışardan.) Haydiiii! Vakit tamaam! Kapatın dükkânlarını!
 (Camın önünde bekleyenler dağılırlar. HAYRİYE süttözu kutusunu önüne çeker. Bakar. Ayrım yapar. İNCİ markalarını verir. Bir hayli çoktur. NERİMAN da uzatır. MEHTAP gene iş yapamamıştır.)
 : Afferin İnci. Gene en çok işi sen yapmışsın. Kırkiki...
 : (Yağcılık yapar.) Neriman'ın da işi iyi.
 : Onsekiz de az değil. Bilirim bilirim. Atmışa çıktığı günleri bilirim. Amma vakit vakit bağırtı çıkartmasa. (Paralarını verir. NERİMAN, sabah aldığı parayı öder İNCİ'ye.)
 : (Hem alır hem de.) Unutmuşum gördün mü?
 (Telefon çalar.)
 : (Alır.) Aloov. Ben.. Hayriye.. Ha.. Sen miydin? Eeee? Hı.. Ha.. Adı ne? Değiştirmek lazım adını. Müşteriler sevmez böyle isimleri. Kaç yaşında? İyi. Ne zaman? Olur.. Burada olurum tabii. Odasını hazırlattım. Badanası madanası hazır. Her bişeyi hazır işte. Tamam tamam. Öğleyin. Olur. Konuştuğumuz gibi. Paran hazır.. Cebinde bil. Haydi.. (Kapatır.) Yarın getirecek kıızı.
 (MEHTAP sezinler gibi olmuştur başına gelecekleri. Diğerleri birbirlerine bakmaktadırlar. Susma.)
 : Adı Cennet miş. Değiştirmek lazım adını. Müşteriler sevmez böyle isimleri.. Ona bi sosiyete ismi bulmak lazım ki, müşteriler sosiyeteyle yattıklarını sanıp, dalsınlar içeriye. İnci, onu kendin gibi yetiştir, ha!
 : Olur anne.
 : Komple olmalı ki, iyi iş yapsın!

İNCI : Evelallah anne.
MEHTAP : (*Kuşkulu.*) Kim bu?
HAYRIYE : Senin haberin yok mu? Söylemedik miydi sana?
MEHTAP : Neyi?
HAYRIYE : Yeni bi kız gelecek!
MEHTAP : Buraya mı?
HAYRIYE : Buraya! Ya, buraya. Uzun zamandır iki kişiye kalmıştı kazancım. Na'pıyım, ekmeğ parası. Ödediğim kiralari bilirsiniz. Yakacak parası! Kömür yine pahalılanmış!
MEHTAP : Oda? Hangisinde çalışacak?
HAYRIYE : Ne odası?
MEHTAP : Yeni sermayeye?
HAYRIYE : Badana yaptırdık ya.
MEHTAP : Yalnız benim odama yapıldı.
HAYRIYE : İşte.. O odaya gelecek.
MEHTAP : Ya ben? Ben nerde çalışayım?
(*Susma.*)
HAYRIYE : Bak Mehtap, uzun zaman birlikte çalıştık. Birbirimizi kandırmayalım.
MEHTAP : Ne kandırması?
HAYRIYE : Söylemedi mi sana?
MEHTAP : Ne söyleyecekti?
APO : Apla.
HAYRIYE : Söyle demedim mi ben sana, lan? Lafın kıyası uzun süredir iş yapamıyorsun, Mehtap!
MEHTAP : Hastaydım.
HAYRIYE : Geçti. Hani yine yok. Kandırmayalım birbirimizi.
MEHTAP : Yeni atlattım hastalığı.
HAYRIYE : (*Düşünür.*) Bak şuna. Bu ne bu? (*Küreği eline alır gösterir.*) Ne işe yarar bu kürek? Sobaya kömür atmamıza yarar değil mi? Bu düzende, hiçbir şey nedensiz durmaz yerinde! Bu kürek duruyorsa burda, sobaya kömür atmamıza yaradığı için durmaktadır! Kırıldığını düşünelim. Ne işe yarar o zaman? Sobaya kömür atmak için yenisini alırsız değil mi? Bi söz

MEHTAP
HAYRIYE

MEHTAP
HAYRIYE

MEHTAP
HAYRIYE

MEHTAP

NERİMAN

APO

HAYRIYE

MEHTAP

NERİMAN

İNCI
NERİMAN

vardır. Eskisi çöplüğe derler. Sen artık işe yaramıyorsun Mehtap. Yaşlandı, bencileyin. Erkekler viziteye çıkmıyorlar seninle. Odayı da boşuna işgal ediyorsun.

: Ben ne yaparım bu yaştan sonra?

: Bana kızma Mehtap.. İyi kötü günlerimiz oldu. Belki hakkın da geçmişti bana.

: Kalacak yerim bile yok.

: Bu gece, burda kal. Yarın gelecek kız.

: Nasıl doyururum karnımı?

: Apo, yardım et bavulunu hazırlamasına. Yarın sabah.

: (*Hâlâ direnmekte.*) Bi bavul hazırlamak da iş mi yani? Hem o kadar yaşlanmadım ben. Daha çoook. : Keşke senin Libya işin olsaydı, Apo! Sen gittiğinde, işini Mehtap ablamız yüklenirdi.

: (*Telaşla işine sahip çıkar.*) Benim yaptıklarımı yapamaz ki Mehtap apla? Gel-git işine koşamaz ki. Yaşlandı artık. (*Utanır.*)

: Olmaz öyle şey. Herkesin işi ayrı. (*Çıkacakken.*) Seni göremem belki Mehtap. Sana güle güle.

: (*HAYRIYE suçlu gibi çıkar gider.*) Mizzuri geldiğinde de boyanmıştı odam. Ama bütün kerhane boyanmıştı.

: (*Eliyle yukarıyı işaret ederek.*) Badana yapılacakımı duyduğumda, içime bi kuşku girdiydi zaten.

: (*Yukarıya çıkar. Susma.*)

: Konsulun gözünde bi sokum içkim vardı. Al da gel Apo. Kâğıtta da çukulata sarılı. Yeni bi isim buluncakmış Cennet'e. Tıpkı bizimki gibi. (*Birden.*) İnciii! Senin adın neydi, öbür adın?

: Bırak şimdi..

: De hele!

İNCI
NERİMAN
İNCI
NERİMAN

İNCI

: No'ldu, bişey mi var?
: Sıdika diye birini sordular da.
: *(Korkuyla.)* Kim?
: Şöyle babayiğit biri. Hangi evde
çalışıyo dedi?
: *(Korkuyla.)* Benim asıl adım Sıdika,
Neriman!...

PERDE

İKİNCİ BÖLÜM

III

(Ertesi sabah. APO uyumaktadır.)

PARLAK

: *(İNCI'nin odasından yavaşça çıkar. Kapıyı kapatır. Tuvalette elini yüzünü yıkar. Arka cebinden çıkardığı mendille, silinir. APO'ya dürter.)* Ula, kalk! Kalk, kalk! *(Üşümüştür.)* Kalk!

APO

PARLAK

: *(Uyanır.)* No'luyo yav? Kalktın mı?
: Uyumadım ki. Sabaha kadar, döndü durdu yatakta, İnci. Buydum sabaha kadar, buydum. Kalk da şu sobayı yak!
: Şurda, bi rahat vermezsiniz adama!
: Ne zamandan beri, adam sınıfına girdin?

APO

PARLAK

: Parlak şu sobanın altını alıversen.
Kömürü de hazır.

PARLAK

: *(Saçını tararken.)* Başka bi sıkıntın var mı?

APO

PARLAK

: Haydi..
: Kaldır yorganı da, bi de yanına gireyim bari. Zaten iş tutamadık!

APO

PARLAK

: No'ldu ki?
: *(İçeriyi işaretleyerek.)* Sabaha kadar, «Aha Sıtkı geldi, aha gelecek de vura-cak» deyi, ne kendi uyudu, ne de beni uyuttu!

APO

PARLAK

: Can tatlı.
: Ağbisi değildir o! Sıdika, bi tek İnci'nin adı mı? İhtiyarların çalıştığı yerde var bi Sıdika. Sonra, Makbu-le'nin orda... vardı bi Sıdika.

APO

PARLAK

: Ya bi de Sıtkı'ysa?
: Ne laf anlamaz adamlarsınız, be!
Daha, temiz iki yılı varmış Sıtkı'nın.

APO

PARLAK

: Kim dedi?

APO

PARLAK

: İnci.
: Öyleyse niye korkuyor?
: Lüzumsuz yere canım. Bi kere huy-

APO : İlanmış ya.
: Oğlum hükümetin işi belli olur mu?
Üç gün yatınca eyi hal meyi hal deyip,
beş gün sayıyorlarmış. Bakarsın
çıkılmış.

PARLAK : Yanlış Yunus bilirsin her şeyi! Hem
iyi halden yararlanabilir mi Sıtkı?
Adam vurmuş girmiş içeriye! Daha,
iyi hali mi kalmış? Hem, hapisten
çıkarsa bile, nerden bulacak, hemen
İnci'nin yerini yurdunu?

APO : Üç ay kadar önce, İnci'nin
hemşerileri geldi.. Onlar
söylemişlerdir.

PARLAK : Kes artık! Vallaha, sıkım sıyrıldı şu
Sıtkı'dan. Hayırlısıyla gelse de kurtul-
sak!

APO : Şu seninkisi laf mı, şimdi?
PARLAK : Bırak onu da Mehtap no'lacak? Para
yok, pul yok! Gidip kalacak, bi yer
yok! Tutunacak dal, yok! Yok, oğlu,
yok!

APO : (Kalkmıştır. Sobanın altını temizle-
mekte.) Doğru, zor işi.

PARLAK : Oğlum, gürültüsüzce yap şunu, yahu!
Zaten yeni daldı uykuya!

APO : Bilerek mi yaptık?
PARLAK : Bilerek ya da bilmeyerek. Gürültü
yapma işte! Hayvan!

APO : (Hem temizler hem de.) Yavaşlık
etme, yavaşlık!

PARLAK : Şu Hayriye'de amma insafsız ha!
Kışta kıyamette nereye gitsin bu
kadın? (Güya HAYRİYE'ye söyler.)
Çeşme yaptıracağına, sermayene sahip
çık! Daha hayırlı!

APO : Kim?
PARLAK : Anamki.
APO : Kim dedim?
PARLAK : Mehtap, Mehtap!
APO : Allah kimseyi rızksız koymaz,
oğlum! Tüm mahlukatın, deldiği
boğazını doyurmasını bilir o!

PARLAK : Doğruuu. Kimine ballı börek, kimine
de... Kılıll...

APO : Günaha girme. Lipya'ya gidemedik
ama karnımız doymakta yine de.

PARLAK : Seninle o bir mi lan? Güçlü kuvvetli
adamsın, öküz gibisin, vallaha! O
senin gibi sobanın ucundan
kaldırabilir mi? (Birden.) Dur! Akluma
bişey geliyor! Niye olmasın ki?
(Düşünür.) Dur la!

APO : Yine ne şeytanlıklar düşündürsün?
(Küreği düşürür.)

PARLAK : İsteyenin bi yüzü kara, vermeyenin
iki yüzü...

İNCI : (Girer.) Ramazan davulu gibi
gümlüyorsunuz. (PARLAK'a.) Sen de
uykusuzluğumu bile bile, zurna gibi
katlıyorsun.

PARLAK : Aha bu!
İNCI : Tam da uykumun en tatlı zamanında.
(Tuvalete girerken.) Apo, tanımadığın
birisini görürsen hemen bana haber
ver.

APO : Olur apla.
PARLAK : Ulan ne korkak Fatmasın sen!
Sıdka'dan bol ne var bu memlekette?
Bi Apo, bi de Sıdka! Şeyini sallasan,
Apo'ya değer!

APO : Kaşınma yine, sabah sabah!
İNCI : (Yine de kuşkulu, girer.) Biz
eşeğimizi sağlam kazığa bağlayalım
da, sonra emanet edelim, hüdaya.
Tamam mı, Apo?

PARLAK : (Birden.) Nerde yatıyor Sıtkı?
İNCI : Ne yapacaksın? İki paket cigarayla
ziyaretine mi gideceksin?

PARLAK : Söyle, nerde yatıyo?
İNCI : De hele, ne yapacaksın?
PARLAK : Sana iyilik yaramaz!
İNCI : De oğlum!
PARLAK : Bana ne, aldım geriye! Yararını bil-
seydin zaten!

İNCI : Oğlum, desene la!

PARLAK : Vazgeçtim!
 İNCİ : Isparta Kapalı Cezaevi'nde!
 PARLAK : Duymuyorum!
 İNCİ : İpnelik etme daha! Meraktan
 çatlatacağın mı lan beni!
 PARLAK : Çatlarsan çatla!
 İNCİ : Ulan Parlak, seni, seni çok seviyom
 la!
 PARLAK : Onun için gece sırtını döndün de
 yattın!
 İNCİ : Oğlum, yorgunudum! Haydi de!
 PARLAK : Vazgeçtim. Olmaz!
 İNCİ : Oğlum sana şipşak yapacak halimiz
 yok ya! Bütün geceler bizim hemi de.
 PARLAK : Ben bugün paramla Adile'ye giderim.
 Parayı veren Adile'yi çalar...
 İNCİ : Ulan, keçilik etme. De işte.
 PARLAK : Sehpanın üstünde ne var?
 İNCİ : Telefon...
 PARLAK : Aç, işte!
 İNCİ : Kimi?
 PARLAK : Isparta Kapalı Hotel!
 İNCİ : Ne yapayım isteyip de? Merak-
 landırma Parlak!
 PARLAK : Ne akılsız karışın sen yahu! Bi de
 uyanık geçinirsin, ha! Akıllı olsan
 burda ne işin var, doğru ya. Ağbinin
 ne zaman çıkacağını sor!
 İNCİ : Kimden? Ağbimden mi?
 PARLAK : Daha neler? Ne zaman vurmayı
 düşündüğünü de sor. Cezaevinin
 müdürü yok mu yahu? Bağlat, istet!
 Sor müdüre: Sıtkı... Soyadınız ne?
 İNCİ : Taşkın.
 PARLAK : Hakiki soyadınız mı?
 İNCİ : Yok yalan.. Tabii, Taşkın.
 PARLAK : «Sıtkı Taşkın ne zaman çıkacak»
 diye sor müdüre. Dosyası, kayıdı ku-
 yudu vardır önünde. Şippidanak
 söyler.
 İNCİ : (Gevşer.) Ulan ne akıllı herifsin sen.
 Bin yıl düşünsem gelmez aklıma valla-
 ha. (Telefonun ahizesini kaldırır.) Nu-

PARLAK

marasını bilmiyoruz cezaevinin.
 : Dur, dur, beceremeyeceksin
 anlaşılın! (Çevirir, bekler.) Bak, bak,
 bak, bak! Açmazlar katırlar! İşleri
 güçleri lak lak lak. (Biraz daha bek-
 ler.) Ha! Günaydın! Burası (Telefon
 numarası söyler.) Evet, orası!
 Çalışıyoruz! Siz de çalışıyor musu-
 nuz? Isparta Cezaevi müdürüyle
 konuşacağız! Isparta, Isparta, Isparta!
 Kotla diyor.

İNCİ
PARLAK

: Kotla.
 : İspanağın ı'sı! Yoğurtlu ıspanak!
 Bildiğimiz ıspanak! Hah! Salatalığın
 s'esi! (APO'yla İNCİ'ye.) Aklı sıra
 dalga geçiyor. Bakın şimdi. Salatalığın
 s'esi! Hıyar, hıyar hıyarın s'esi! Hah!
 Pırasa, pırasa. Pırasaaaa'nın p'esi. Pe-
 zevenk! Hah! P'esi! Ananın ananın
 a'sı! (Nasıl söyledim der gibilerden
 İNCİ ile APO'ya bakar. Hayranlıkla
 izlemektedirler onu.) Madem anlaya-
 caktın ne diye ananı karıştırırsın ulan!
 Sana demedim yavrum! Hah! Tamam!
 Cezaevi Müdürüyle konuşacağız!
 Sen bağla orayı, gerisine karışma. Ne
 biliyim ben müdürün adını. Müdür
 işte. Hayır, hayır, ödemeli kabul
 etmez! Ne zamana bağlanır? Akşama
 anca diyo. Yıldırım yazdıralım mı?
 : Kaç lira tutar ki?

İNCİ
PARLAK

: (Kızır.) Canından da kıymetli paran!
 (Yeniden bağırır.) Yıldırım olsun! Ne
 zaman bağlanır? Yine akşama diyo.
 Daha çabuk bişey yok mu? Garajlarda
 otobüs var diyo. Sen otobüsü bağla!
 Bırak yahu! Şaka yaptık! Sen ucuzun-
 dan acele yıldırım bağla. Arayan...
 İnci Taşkın! Aşkım değil yavrum,
 Taşkın! Güzelim, haydi iyi çalışmalar.
 (İNCİ'nin vurmalarından sakınarak.)
 Cicim! Güzelim! (Kapatar. Yeniden
 açar.) Yavrum! Bi tanem! (Kapatar.)

APO
INCI

: Karıyı bile işletti vallaha. Hehehehe.
: Çok ipne herifsin ha! Karıyla cilveleşir, hem de benim yanımda. Sen benim kocamsın lan. Böyle işlere gelmem ben...

PARLAK

: Bi sağol beklerken, şunun yaptığını bakın siz.

INCI
APO

: Şaka yaptık oğlum, aferin be.
: Sen bu akıllarınan nasıl tutunamadın Yeşilçam'larda Parlak?

PARLAK

: (Çok memnun.) Şimdi, Abdullah'cığım. İlk filmimi çevirmekteyim. Cüneyt ağbi başrolde. Kız da Türkan Sultan. Cüneyt ağbi gariban, bizim gibi. Türkan Sultan varlıklı bir pezevengin kızı. Cüneyt ağbi de yoksul bir pezevengin oğlu... Aşk ferman dinler mi, bi görüşte vuruluyor Cüneyt ağbimize. Buluşacaklar. Türkan Sultan arabasıyla, yoksul delikanlı Cüneyt ağbimizin beklediği Sarıyer sırtlarına gelmektedir. Cüneyt ağbi uzaktan arabayı tanıyor. «Sultan, sultaaaa» diye koşarken, aniden bir kamyon. (Müzik sesi yapar.) Altına alıyor Cüneyt ağbiyi.

APO
INCI
PARLAK

: Ölüyor mu?
: Sakat mı kalıyor?
: Kör oluyor, kör. Artık o, kör bir kemancıdır!
: Yazık!
: Ona acıma, gözleri açılacak sonunda. Bana acı asıl.

APO
PARLAK

: Niye? Kamyon sana mı çarptı?
: Dublör benim, tabii bana çarpacak? Kamyon bana çarpıyor, Cüneyt ağbi yatıyor. Sahneyi yeniden çekiyorlar, kamyon bana çarpıyor, Cüneyt yatıyor. Beğenmiyorlar yeniden çekiyorlar, kamyon yine bana çarpıyor. Cüneyt yatıyor! Türkan'ın sevgisi sahte değildir. Babasının karşı koymalarına rağmen, Cüneyt'in

APO
PARLAK

çalıştığı, kör keman çalıp arabesk söylediği meyhaneye gelmektedir, her gece. Buraya dikkat. Yeşilçam'da bir kahve vardır, siz görmediniz oraları. O kahvede bizim figüran takımı bekler. (Duygulanır.) Bir rol verilir umuduyla beklerler tümü de. Nafaka için beklerler. (Yeniden neşeli.) İşte o kahvede, günlerdir bir rol verilir umuduyla bekliyoruz. Bi minibüse doldurdular hepimizi. Yallah Sarıyer sırtlarındayız. İşte o meyhanedeki içki içenleri oynayacağız. Hani dedim ki, madem ki içki içenleri oynayacağız, filme uygun olarak sosyal gerçekçi olsun, baştan bir iki kadeh atalım. Tam bizim sahne geldi ki hepimiz zom aynen. O Memduh olacak bağırıldı!

APO
PARLAK

: Memduh kim?
: Recisör. «Ben sizden meyhanede içer gibi yapacak adamlar istedim. Bunlarla olmaz.» Ben de vallaha da billaha da sırf latife olsun diye, kolumla da destekleyerek «Yeşilçam'da ayık adam nah bulursun!» demiş buldum.

INCI
PARLAK

: Yani orda da gösterdin marifetini.
: Evet gösterdim. Birden, başta Memduh ağbi olmak üzere, seçicisi, ışıkçısı, kameramanı ve hatta Cüneyt'in üstüme doğru geldiklerini gördüm. Fatma abla var ya, o da çekimi seyrediyormuş, ayakkabıyı çıkarttığı gibi yallah üstüme! Yer misin yemez misin? Hani, Cüneyt karateci ya, kolumu kırmaya çalışıyor, Fatma topuklusuyla başıma, hele o Türkan yok mu, bi de hanımefendi derler, hayalarımaya hayalarımaya ver ediyor tekmeyle. Memduh ağbi dersen, durmadan kafa atıyor! Tam bayılıyordum ki Memduh'un şunu söylediğini duydum: «Bu ipneyi!» yani beni...

APO

: Anladı demek.

PARLAK

: (Bozular. Bir süre konuşmaz.) Bu delikanlıyı, en seri vasıtayla İstanbul il sınırları dışına çıkartın, bu yaşan sonra hapisanelere giremem!» Gözüümü açtığım da burdaydım, Ankara'daydım.

İNÇİ

PARLAK

İNÇİ

: Bitti mi?
: Bitti, filmcilik bitti ondan sonra.
: Tam onuncu dinleyişim herhal. Her seferinde de başka türlü anlatır.

APO

PARLAK

: Ben ilk kez dinledim.
: Sen daha yenisin. Sana birkaç kere daha anlatırım. Haydi evvallah bana. (Tam çıkarken.) Ocağcı gelmiştir, çay ister misiniz?

İNÇİ

APO

: İsterim.
: Ben de.

NERİMAN

(PARLAK koşarak çıkar.)

: (Kızarak iner.) Libya'yla mı konuştunuz!

APO

NERİMAN

İNÇİ

: Şehir içi camım. Telefon yazdırdık.
: Ne bağınıyordu o hıyar, öyleyse?
: Duyuramadı sesini. Hem hıyar deme ona! Bilmez misin dün gecedeki dostum o benim. Kocama laf söyletmem!

NERİMAN

: Şakadan anlamam mı? Bi daha sana şaka maka yapmam kızım. (APO'ya.) Gitmedi değil mi?

İNÇİ

NERİMAN

APO

NERİMAN

: Kim?

: Mehtap abla.

: Gitmedi.

: Bak, bişey söyleyeyim sana. Kimin kimsen yok.

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

: Lafı nereye getireceksin?

: Bi yere getirmeyeceğim.

: Öyleyse?

: Paran var, pulun var. Araban var.

: İyi var! Gözünüzü diktiniz!

: Bak şimdi! İyi de iş yapıyorsun.

: De, işte!

: Şu Mehtap abla garibini, alsan yanına, ne olur yani?

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

İNÇİ

NERİMAN

APO

PARLAK

İNÇİ

PARLAK

NERİMAN

PARLAK

PARLAK

APO

PARLAK

APO

PARLAK

APO

PARLAK

BEKÇİ

: Karıştırma şimdi bunları!

: Hem sana can şenliği olur, hem de ufak tefek işlerini görür evde.

: (Bozular.) Koyun can derdinde, kasap et derdinde!

: Sevap olur.

: Çok meraklıysan, sen alsana!

: Benim durumum uygun olsa almam mı? Ama ne mümkün. Benim kızım yatılı parası, bi de Hüsam. Kıt kanat geçiniyorum zaten.

: Öyleyse karışma, elinkiyile gerdeğe girme! (Odasına geçer.)

: (APO'ya.) Söyle Parlağa da, getirsin şu bizimkinin kavesini. Biraz sonra bağırıya başlar, uyarır Mehtap ablamızı da.

: Olur apla.

: (Girer.) Oldu çaylar!

(İNÇİ girer.)

: Yine şişşşğa getirdin lan!

: Ocağcı erken gelmiş de yakmış, demlemiş çayı! Şuna bakın be, tavşan kanı bunlar!

: (Kahve getirdiğini de görmüştür. Alırken.) Aferin Parlak, girdin gözüme.

: Yalnız gözüne mi anam? (İNÇİ'nin kötü kötü baktığını görüp.) Şaka canım, şaka! (NERİMAN yukarıya çıkar.)

: (Askılığı taşıyan kolunu, öbür eliyle dipten kavrayarak, yarım bardak çay uzatır.) Al... Adam olana çok bile...

: Yine sabah sabah.

: Ha, Apo! Mektubun var.

: Artık işletemezsin beni.

: İki gözüm önüne aksın ki! Rüştü ağbi getirecek birazdan.

: Ne mektubu yavu? Anamdan mektup geleli, bir hafta olmadı.

: Ne bileyim ben? (Çıkar.)

: (Girer.) Selamünaleyküm!

APO
İNCI
BEKÇİ : Aleyküm selam!
: Hoş geldin Rüştü ağabey!
: Al, bu sana! (*Bir mektup uzatır,*
gülmemeye çalışır.) Nasılsın İnci?
İNCI : İyiyim ağbi. Biliyorsun bizim Sıtkı.
BEKÇİ : Değildir canım.
İNCI : Girene çıkana göz kulak olursan iyi
olur.
BEKÇİ : Tanısam kolay. Yine de huzur içinde
ol. Nasılsa gireni çıkamı yoklamak-
tayız.
İNCI : Aman gözünün yağmı yiyim Rüştü
Ağbi. Canım sana emanet!
BEKÇİ : Korkmaaa. Evelallah kuş olsa,
uçurtmam içeriye! Hem girse bile
silahı bıçağı olmayacaktır, yanında!
İNCI : İyi ara, her gireni ağbi. Gözünü seve-
yim!
BEKÇİ : (*Ciddileşir.*) Şunu unutma ki, iyi ara-
mak zorundayız. Ve de teyakkuz halin-
deyiz! Kanat germişiz buraların
üstüne! Zira, Allah göstermesin yat ya-
ramaz bi olay olsa, bizim başımız da
yanar! Hem de ne biçim yanar. Bu
bakımdan, telaşa gerek yok! Senin
canım bizim canımız. Ne diyo mektup?
APO : (*Utandır.*) Bilmem.
BEKÇİ : Hiç mi yok okuman yazman? Yahu,
haber verelim Eğitim Bakanlığımıza da,
şurda da açsınlar bi okuma-yazma
kursu. Yarısından fazlası bilmiyo oku-
mayı...
İNCI : Ver ben okuyayım. (*Okur.*) Sayın
Abdullah Güzel. Kurumumuza 1978
yılında yaptığımız başvuru üzerine
sıraya alınmıştınız. 27 Mart 1983 günü
saat 14'te Kurumumuzda hazır bulun-
manızı rica ederim. İşe bak sen.
BEKÇİ : İyi!
İNCI : (*Daha bitmedi der gibilerden keser.*)
Fetullah Abacı.. Müdür.. V.. Nokta.
bu, V nokta da nesi?
BEKÇİ : (*Bilgiç.*) Kısaltılmışı. Vekili demek.

İNCI Haydi, gözün aydın!
: Bitmedi. Not: Başvurunuz sırasında
kimlik kartınız ve işbu yazı yanınızda
bulunmalıdır.
APO : Şimdi, ne demek anlamadım!
İNCI : Ne demek istedikleri açık.
Çağırıyorlar.
BEKÇİ : Gözün aydın, gözün aydın!
APO : Niye çağırıyorlar ki? Vergi neyim
çıkartmasınlar.
İNCI : Ne vergisi?
BEKÇİ : Nerden çıkarttın vergiyi mergiyi?
Vergi Dairesinden gelmiyor yazı! İşçi
Bulma'dan geliyor! Büyük bir
olasılıkla, gönderecekler yurt dışına
seni.
İNCI : Apooooo!
BEKÇİ : Mücdemi isterim ha!
APO : (*Yüzü yavaş yavaş gülmeye başlar.*)
Ula hakaten mi?
BEKÇİ : Baksana!
İNCI : Ben de isterim hediyemi! Unutursan
iki elim yakanda kalsın e mi?
APO : Lipya mı ki?
İNCI : Yazmıyo?
BEKÇİ : Belki de Suudi Arabistan olabilir.
PARLAK : (*Girer.*) Ne Suudi Arabistan'ı yahu?
İNCI : (*İnanmış.*) Apo'yu İşçi Bulma'dan
çağırıyorlar. İşte! (*Odasına geçer.*)
PARLAK : Ula, ya sana gelmemişse, iyi bak!
BEKÇİ : Ona canım. Adına. Abdullah Güzel
hem de Sayın'ı da var başında. Baksana!
PARLAK : Doğru la. Sayımı da var ayının
başında...
APO : Parlak, böylece senden de kurtula-
cağım vallaha. Amanın inanasım gel-
miyor! Amanın!
İNCI : (*Elinde bir karton Amerikan sigarası
ile girer, BEKÇİ'ye uzatır.*) Bu da
senin!
BEKÇİ : Ne için? Nerden icabetti?
İNCI : Hiç, içimden geldi!

BEKÇİ : (Karsı koyar.) Olmaz!
 İNCİ : Gireni çıkarı aramakta yorulmak-
 tasın! Hediyem olsun!
 BEKÇİ : (Bayağı bozulur.) Rüştet almam beni!
 Çoluğuma çocuğuma, haram mal ye-
 dirmedim, şimdiye kadar?
 İNCİ : Niye haram olsun. Parasını ödedim.
 BEKÇİ : (Ayağa kalkar.) Onu da görmemiş
 olayım! Kaldır ortalarından. Biz kanunu
 temsil etmekteyiz, ayrıca üstümde ya-
 kalansa meslekten olurum! (Çıkar.)
 İNCİ : (Arkasından koşarak.) Vallaha kötü
 bişey demedim.
 BEKÇİ : Bırak canım sende.
 İNCİ : Gördünüz mü durup dururken
 kızdırdık Rüştü Ağabeyi.
 PARLAK : (Güya okumuştur.) Anaaa! Doğru
 yahu! Hani, yalnız Suudi Arabistan
 yazmıyor burda!
 APO : (İyice güvenli.) Belki dedik hani.
 PARLAK : (Gülmemeye çalışarak.) Buranın ad-
 resini mi verdidin?
 APO : Hu. Ula, inanasın gelmiyor!
 PARLAK : Bak, Apo! Suudi Arabistan oldukça
 sıcaktır. Başına şapkayı giymeden
 sakın ha ki, dışarıya çıkmayasın!
 Atımşbeş dereceymiş gölgede!
 Güneste 165 dereceymiş... Tansiyon-
 nun neyin varsa gitme.. Carhudak gi-
 dersin de oralarda gömerler seni!
 Çöllerde, akbabalalar yer ölünü!
 APO : Sıcak mıcak vız gelir, tırıs gider
 bana! Yeter ki!
 PARLAK : Bi de içki yasağı varmış orda! Bak,
 demedi deme, bi kadeh
 zikkımlanacaksın diye, dilden olursun,
 alimallah!
 APO : Kırk yılda bir içerim. Onu da içmem
 no'lur ki?
 İNCİ : Doğru söylüyor. Kıyas varmış!
 Hırsızlık yaparsan hemen elini, kolunu
 alıveriyorlarmış!
 PARLAK : (Gözünü korkutmaya çalışır.) Daha

kötüsü var, İnci! Hovardalık yaparken
 yakalanırsan... anlıyorsun ya. (Eliyle
 tanınlar.) Senin ufaklık, aynen yen-
 gen! Her ne kadar memiştaneden
 memiştaneye kullanmaktaysan da,
 yine de dikkatli ol!
 APO : Ne biliyorsun, belki de başka yerdir!
 Alamanya bile olabilir!
 PARLAK : Hayal kurma oğlum! Almanya
 içerdekileri sepetliyor! Ne malum
 Avusturyaya olmadığı? Kangurular
 varmış orda! Hiç kanguru gördün mü?
 APO : Görmedim...
 PARLAK : Git aynaya bak.
 APO : Bana mı benziyor?
 PARLAK : Yalnız, Suudi Arabistan'sa daha çok
 memnun olacağım ben. Hacca da gi-
 dersin, yakınca! Bak, bak, bak, Hacı
 Apo! Ne güzel!
 NERİMAN : (İner. Duyumuştur son konuşmasını.)
 Yine kimi hacı yapıyorsun Parlak?
 PARLAK : Al, oku!
 İNCİ : Bana, bi şişe zemzem suyu getir, alla-
 sen! Söz mü?
 APO : Söz vallaha! söz bir, Allah bir!
 NERİMAN : Hani, burda gideceği yer yazılı değil?
 PARLAK : Tamam Neriman!
 NERİMAN : Yine bi ipnelik var ya bu işte! Ve
 bakayım şu zarfı da! Hani, pulun
 mühürü nerde?
 (PARLAK dayanamaz güler.)
 NERİMAN : Ulan yine!
 APO : (Duraklar, çözümlemeye çalışır.)
 Ula?
 NERİMAN : Kime yazdırdın bunu? Köşedeki Ar-
 zuhalciye yazdırdın Allah bilir!
 İNCİ : (Kızır.) Ya koskoca Rüştü ağabeyi,
 nasıl alet ettin bu işe?
 PARLAK : Oğlu işsiz ya, iş bulacağım ona
 dedim. Bir hafta önce yazdırdıydım
 Arzuhalciye. Kısmet bugüneymiş.
 APO : (Dehşetle Parlağı altına alır. Ciddi-
 dir. Boğazını sıkıya çalışır.)

PARLAK : Senin... senin...
: (kurtulmaya çalışır.) İm... Boğ.
Yap..
(NERİMAN ve İNCİ, APO'nun elinden
güçlkle alırlar PARLAĞI.)
NERİMAN : Na'pıyon Apo?
APO : Boğacağdın lan!
: Bunun şakası olmaz! (Kesin.) Bana
bi daha böyle bir şaka yaparsan!
(Söyleyemez. Çıkar.)
İNCİ : Cüneyt'in elinden kurtuldun, kendi
ifadene göre, amma Apo'nun elinde gi-
diyordun!
NERİMAN : Bazı huyların çok kötü, Parlak! Apo
ekmek derdinde, sen üstüne
varıyorsun! Yapma!
PARLAK : (İyice korkmuş.) Ulan, nasıl da kuv-
vetliymiş!
NERİMAN : Gözleri güççük olandan kork!
(PARLAK borumbok giderken.)
İNCİ : Ve de kafasına bişey takmışlardı!
Ulan, adam yurt dışına gitmeyi takmış
kafaya! Varılır mı hassas noktasına?
NERİMAN : Rahvan atın tekmesi kavi olur!
İNCİ : Ve de el yumruğu yemeyen, kendi
yumruğunu bozdoğan sanmış!
APO : (Girer.) Böyle şaka olmaz! Kodu-
mun ipnesi!
İNCİ : Canım, şaka yaptı!
NERİMAN : Biz burda arkadaşız Apo! Bi daha
yapmaz!
İNCİ : Üstelik, sen de boğuyodun az kalsın
kocamı!
NERİMAN : Kötülüğüne yapmadı ya! Gülelim
diye yaptı! (Telefon çalar. İNCİ kal-
tar.)
İNCİ : Cezaevi olmasın! (Kaldırır.) Aloo!
Hi.. Ha.. Gelmedi henüz! İnci, İnci!
Öğleye mi? Olur! Söylerim! Zaten
hazır yeri! (Kapatır.) İki saate kadar
kız geliyormuş! Getirecekler! Şu Meh-
tap ablayı da kaldır Apo. Kızmasın
annem!

İNCİ : (APO isteksizce giderken.)
NERİMAN : Gururu incindi herhal!
: Ne de olsa, erkek işte! Kızdı!
APO : (7. MÜŞTERİ gelir, seyretmekte.)
(İnerken.) Ne kötü dünya, bu böyle!
Bavulunu hazırlıyormuş zati!
(MEHTAP iner. Uykusuz ve yıkılmış.)
MEHTAP : Günaydın.
İNCİ : Günaydın.
NERİMAN : Günaydın abla! Uykunu aldın mı
bari?
MEHTAP : Aldım deliksiz uyudum.
İNCİ : Bavula yardım edeyim mi?
MEHTAP : Neyim var ki zaten. Hayriye gelse de
gitsem artık!
İNCİ : Annemi niye bekliyorsun ki?
MEHTAP : İyi kötü günlerimiz oldu. Hakkımız
geçti belki birbirimize. Bi helal-
laşmadan gitmeyeyim dedim. Bi daha
ya görürüz, ya görmeyiz. Sizin de çok
hakkımız geçti bana.
NERİMAN : O nasıl söz abla?
MEHTAP : Öyle deme. Kul hakkı gibi yoktur.
Yarın vardığımızda hesap meydanına,
kul hakkın varsa gelme yanıma buyu-
ruyor Yüce Rabbim. Eğer, benim
hakkım geçtiyse size, helal olsun ben-
den yana.
İNCİ : Benden yana da helal olsun.
NERİMAN : Benden yana da helal olsun. (MEH-
TAP yeniden yukarıya çıkarken.) Ben-
den de helal olsun apla.
APO : Nereye gideceksin apla?
MEHTAP : Dün bir böceği öldürmeye
koşuydun, Apo. Bizim Hayriye
öldürtmedi. Kapının önüne koydurdu.
Buluruz gidecek bir yer.
APO : Allah deldiği boğazın rızkını da
yaratırmış.
MEHTAP : Şu bavulu hazırlayayım ben de.
(Yukarıya çıkmaya davranır.)
İNCİ : Yardım edeyim mi?
NERİMAN : Yardım edelim mi?

MEHTAP

: Neyim var ki zaten? Yolcu yolunda gerek.

NERİMAN

: Biliyorsun benim kızı okutuyorum. Başımda bir de Hüsam var. Seni almak isterdim yanına. Beni anladın, değil mi?

(MEHTAP yukarıya çıkar.)

7. MÜŞTERİ, NERİMAN'ın yanına gelir. HAYRİYE'de gelmiştir. Durur izler.)

7. MÜŞTERİ

: Odan hangisi?

NERİMAN

: Çekil, şimdi olmaz!

7. MÜŞTERİ

: Ne bağırıyorsun?

NERİMAN

: Yukarda kocam var!

7. MÜŞTERİ

: Sanki başkasına gidemem?

NERİMAN

: Kime gidersen git! Yukarda kocam var dedim, anlamaz mısın?

HAYRİYE

: (Yavaşça karışır.) İnci'nin odasında kimse var mı?

İNCİ

: Yoook!

HAYRİYE

: Oraya al, Neriman.

7. MÜŞTERİ

: Bu karyaya girilmez! Meymenetsiz, nerdeyse ısıracak!
(7. MÜŞTERİ gider.)

HAYRİYE

: Niye almadın?

NERİMAN

: Moralim bozuk.

HAYRİYE

: Niye almadın dedim?

NERİMAN

: Moralim bozuk dedim!

HAYRİYE

: (Kızır.) Senin moralitene sığarım! Eşşoğlueşşek! Ulan, ağzına sıçtığımın karısı, o pezevenğin bu saatlere kadar burda işi ne? Saat kaç? Burda yatmak yok, demedim mi ben size? Gidip evinizde yatın ulan! Bura otel mi? Bundan sonra, iş bitiminde, herkes evine gidecek!

APO

: Ben de mi?

HAYRİYE

: Salak, senin evin var mı?

NERİMAN

: Yeter be!

HAYRİYE

: Ne diyorsun sen kahpe?

İNCİ

: (Yavaşça.) Sus allasen.

NERİMAN

: Sus, sus, sus! Susmayacağım işte!

HAYRİYE

: Çık, defet kocam!

NERİMAN

HAYRİYE

: Çalışmayacağım bugün! Yatsın!

: Defetmesini bilirim ben!

(HAYRİYE yukarıya çıkmaya davranır. NERİMAN, salt karşı çıkmak için önünü keser.)

: Çıkaramazsın!

: Ne yapıyorsun Neriman?

: Ayrılıyorum bu evden!

: Hele bi dene!

: Çalışmam bu evde!

: Çalışacaksın! Borcun var!

: Yıllardır bitmiyor! Tam onüç yıldır bitmiyor!

: Zorla almadım senetleri elinden!

: (Iyice boşalır.) Sana kazandırdığım

paranın, dörtte biri bile geçmiyor

elime! Bu gidişle, benim sonum da

Mehtap abla gibi olacak, sokaktayız yani!

(HÜSAMETTİN görünür, tam geri kaçacaktır ki, NERİMAN'a yakalanır.)

: Çalışacaksın bu evde! Gitmek istersen, işte, kapı açık! Ama borcunu ödedikten sonra!

: (Külhanca iner.) No'luya burda?

: Karın ayrılmak istiyor! Öde borcunu da çıkar burdan!

: Ben de para ne gezer?

: Öyleyse ne kas kas kasılırsın? Fiyakasına sıçtığımın pezevenği...

: (Yine tavrını bozmaz ama.) Param olsa burda işim ne?

(HÜSAMETTİN külhanca çıkarken.)

: Bi daha bana gelme.

: O ne demek?

: Gelme bi daha bana!

: Ardımdan koşma da.

: Gelme, bi daha bana!

: Elalem, bi dostunu doyumadı demez mi, sana?

: Elalem dediklerin bize sahip çıkıyorlar mı ki, söz söylemeye hakları olsun? Gelme bana artık!

HAYRİYE

NERİMAN

HAYRİYE

HÜSAM

HAYRİYE

HÜSAM

HAYRİYE

HÜSAM

NERİMAN

HÜSAM

NERİMAN

HÜSAM

NERİMAN

HÜSAM

NERİMAN

HÜSAM : *(Umudu keser.)* Dükkânımı bile, senin yüzünden dağıttım!

NERİMAN : Dükkân dediğine bakın şunun! Bak kal dükkânımı alacaklıların tasfiye etmişti. *(Gittiğini görerek, arkasından.)* Kene gibiydin sırtında! Hani nikâh yapıp da çıkaracaktın beni burdan? Hani, kızına babalık edecektin?

İNCİ : Artık sus, Neriman.

NERİMAN : Bu evde çalışmıyorum ulan.

HAYRİYE : Borcunu ödedikten sonra!

NERİMAN : Ödemiyorum.

HAYRİYE : *(Çılgın gibidir artık.)* Seni kahpe seni!

NERİMAN : Sensin!
(HAYRİYE, NERİMAN'ı saçından yakalayıp dövmeye başlar. İNCİ birara, elinden almayı denemek istese de cesaret edemez. APO'da. NERİMAN her zamankinin aksine feriyat etmemektedir. MEHTAP iner, engeller.)

HAYRİYE : Yedin içtin, kudurdun kahpe! Benim iyiliğimden, merhametimden istifadeye kalkıştın! Sokaklarda süürünüydün, kucakımda piçinle! Aldım, getirdim, kurtardım batakta! Yatılı okuyor kızın! Allahsız! Besle kargayı, oysun gözünü! Bu iş, o kadar kolay mı? Borcunu ödmeden gitmeye kalkıştırsan, atmuşyedi vilayetin kerhanesinde de çalıştırtmam seni! Sokaklara düşersin! Kızın da düşer sokaklara! *(NERİMAN iyice zavallılaştırmış, sessizce ağlamaktadır.)*

HAYRİYE : *(MEHTAP'ı görür, kızar.)* Sen gitmedin mi daha?

MEHTAP : Bavulum hazır.

HAYRİYE : Ne dolaşıyorsun ayak altında böylese? Kız gelecek birazdan!

MEHTAP : Seni bekledim.

HAYRİYE : Niye?

MEHTAP : Helallâşalım belki göremem bir daha.

HAYRİYE : Senin borcunu sildim Mehtap. Neyini alacağım ki? Helal olsun! Sen de helal et!

MEHTAP : Helal olsun.
(HAYRİYE konyundan para çıkarır, söyle gözücüyle sayarak MEHTAP'ın eline sıkıştırır.)

MEHTAP : Bavulum dursun mu burda azıcık? Öbür evleri de dolaşacağım da.

HAYRİYE : Dursun, dursun. Apo, şunun bavulunu al da aşağıda dursun. Kız gelecek birazdan, ayıp olmasın. Kız gelirse seslenin bana! Ben Makbule'nin ordayım!

İNCİ : Anne! Bağışla Neriman'ı. Benim hatırım için, anne.

NERİMAN : *(Kalkar, HAYRİYE'nin elini öper.)* Cahilliğime ver ane.

HAYRİYE : *(Yumuşar.)* Bak, yeni bi kız geliyor. Üçünüz de aslan gibisiniz. Duydunuz mu, İstanbul'daki bir evin patronu, vergi rekortmeni olarak, bakanın, vekilin, valinin elinden tilt mi şilt mi her neyse işte, ondan almış! Göreyim sizi!

APO : *(Bavulla iner.)* Bunu nereye koyum apla?

HAYRİYE : İnci'nin odasına koy şimdilik.
(PARLAK girer.)

PARLAK : Dur bakalım, Mehtap abla. Yine yırttın, haydi!

MEHTAP : Ne yırtması?

İNCİ : Takılma lan!
(APO pis pis bakmaktadır PARLAK'a.)

PARLAK : İş buldum, ona! Vallaha! İki gözüm önüme aksın ki, iş buldum! Bakın, ayaklarım da yerde! Vallaha diyorum, yahu! Sevim'in durumunu biliyorsunuz. Hastanede. Patronu Adile ablanın yanından geliyorum. Durumu anlattım. Odası boş nasılsa dedim. Gayetten makul karşıladı. «Doğru söylersin Par-

MEHTAP
PARLAK
HAYRİYE

PARLAK
APO
PARLAK
HAYRİYE

PARLAK

İNCİ
PARLAK
HAYRİYE

APO
MEHTAP

HAYRİYE

İNCİ
NERİMAN
APO
PARLAK
APO
PARLAK

APO
PARLAK

HAYRİYE

MEHTAP
HAYRİYE

İNCİ

lak. Boş durana kadar, Mehtap çalışsın» dedi.
: Takılma allasen.
: Bekliyor şimdi seni!
: *(Kuşkulandır.)* Adile pek sevmez Mehtap'ı!
: Sevgi başka, iş başka! Bu iş, abla!
: Eğer bu da yalansa!
: *(Geriler.)* Git de gözününen gör!
: *(APO'ya.)* Götür bavulu oraya, anlaşılır şimdi.
(APO çıkar.)
: Şurda ölüyorum desem, kimse inanmayacak. Yitirmişiz hepten itimadı ve de güveni!
: Suç bizim mi?
: Tüh ki ne tüh!
: İki ayağının üstünde, kırk yalan uydurursun her gün!
(Beklerler, coşkuyla ve heyecanla.)
: *(Koşarak girer.)* Doğru!
: *(Elindeki paraları sallayarak.)* Öyle iş yapacağım ki, görenler parmak ısıracak!
: *(MEHTAP'ın salladığı paraları alarak.)* Daha sende çokook iş var!
: Aferim lan Parlak!
: Vallaha aferim!
: *(Bile.)* Pıravo! Pıravo!
: Barıştık mı?
: Barıştık.
: *(Elini tokalaşmak için uzatır. Tam APO uzatınca çeker.)*
: *(Keyifli.)* Ne yapşan kızdıramazsın.
: İyi böyleyse, elden gel!
(APO yine uzatır, PARLAK yine aynı numarayı çeker.)
: E haydi, ben bi gideyim Adile'nin yanına, bakayım!
: Odadaki tabloyu alayım mı?
: Al, al, al! Senin olsun! *(Çıkar.)*
(MEHTAP da yukarıya çıkar.)
: Tam bana layık bir dostsun sen.

PARLAK
İNCİ
NERİMAN
APO
PARLAK

İNCİ

SITKI
İNCİ

İNCİ
SITKI

MEHTAP
SITKI
MEHTAP

SITKI
MEHTAP

İNCİ

MEHTAP

BEKÇİ

Kocam benim! *(Yılışarak sarılır.)* Ne o, buz gibi!
: Ama ne çare ki!
: Ne var yine?
: Yine mi işlettin lan?
: Yoksa Adile'yle de mi anlaştın?
: Daha neler? *(Yavaşça.)* Bir aya kadar çıkıyormuş Sevim hastaneden.
: Tüh be!
(SITKI gelmiştir. Kızlara tek tek bakmaktadır. MEHTAP elinde tablo olduğu halde girer içeriye. İlk bir resim, camlı ve çerçeveslidir.)
: Kız, Sıdık!
: Ağbiiii!
(SITKI, ceketinin cebinden bir bıçak çıkarır, İNCİ'ye doğru koşar.)
: Kurbanın olayım ağbi!
: Bu iş bitecek Sıdık! Namus temizlenecek!
(Herkes donmuştur.)
: Çekil!
: *(Hamle eder.)* Aradan çık!
: *(Kendinden beklenmeyecek bir hızla Sıtkı'ya sarılır.)* Çekil dedim!
: Aradan çık! Olan sana olacak!
: Ne biçim erkeksiniz siz! Apo, Parlak, Neriman! Ne biçim insanlarsınız siz!
(Diğerleri de hareketlenir. NERİMAN bir sandalyeyi yakalamıştır. APO SITKI'yi yakaladığı gibi yere düşürür. PARLAK, APO ve NERİMAN çulları üstüne. MEHTAP korku içindeki İNCİ'yi yatıştırma.)
: *(SITKI'nın tekme-tokat dövuüldüğünü görünce.)* Yapmayın, etmeyin! Vurmayın! *(Daha fazla hurpalanmasına engel olmaya çalışır.)* Ölecek yapmayın!
: *(Diğerleri yerde SITKI'yi döverlerken dışarıya çıkar.)* Rüştüüüüü! Rüştüüüüü! Yetiş!
: *(Koşarak girer. SITKI'yi ellerinden*

APO : İnci'yi öldürecektil!
BEKÇİ : Niye lan?
APO : İşte, Sıtkı bu hıyar!
BEKÇİ : Bu muymuş?
NERİMAN : (Yerden bıçağı alarak verir.) İşte bu-
nunla!
BEKÇİ : (Alır.) Nasıl soktun içeri? Aradıydım
halbuysam! (Tabancayı çeker.) Kalk
ayağal
İNCI : Kelepeçen yok mu?
BEKÇİ : Mehtap bağırınca, tedariksiz koştum.
Hem vallaha muhlarım! Siz ayrılmayın
burdan? Birazdan, bi de tutanak yaptık
mıydı, işi bitiririz! Yörü! (Çıkarlar.)
(Hep birlikte çılgın gibi gülmeye
başlarlar. Ağlamayı andırır daha
çok.)
PARLAK : Helal olsun, sana be abla!
APO : Bi de yaşlandı derler!
NERİMAN : (İNCI'ye laf çarpar.) Eğer Mehtap
ablamız başı çekip de atlamasaydı or-
taya, ohooo, yoktun şimdi!
APO : Uzanmış yatıyodun yoksa!
NERİMAN : Ye iç dua et Mehtap ablamıza!
PARLAK : İş bittiydi çoktan!
İNCI : (Hâlâ şaşkın.) Sağol abla!
NERİMAN : Bi elin nesi var iki elin sesi var!
Parlağı, Apo'yu unutmayalım.
PARLAK : Ula, karagula gibi çöktün herifin
üstüne! Aferin.
APO : (Iyice böbürlü.) Az yağlıya
çıkmadık!
PARLAK : Yağlı ne la?
APO : (Cahil der gibi.) Güleş, güleş!
PARLAK : Tevekkeli, tek dalıp kündeğe getir-
din, Sıtkı'yı.
APO : İş şansla bırakmayalım, dedim.
Yoksa, ona, bildiğim bütün numaraları
çekerdim. (Ayağa kalkar, PARLAK'a
oyun denemeye kalkar.) Şöyle yaka-
layıp da!
PARLAK : Dur, Apo!

APO : ... çalsaydım yere, ne bekçi ne polis,
ne de candarma, kimse kazıyamazdı
yerden bi daha!
PARLAK : (Iyice gözü korkmuştur.) Na'pıyon
lan, kıracaksın bi yerimizi. Sakatlık
makatlık çıkacak! Manyak!
APO : (Yerine otururken.. Iyice atar..)
Oğlum, Apo deyip de geçme, bugüne
bugün Mahmut Atalay'ınan güleş
tutmuş adamız biz! Yendim demem,
amma zorladım Mahmut'u!
İNCI : Kesecekti beni, doğrayacaktı!
MEHTAP : Doğratar mıyız, biz burdayken?
NERİMAN : Sahapsız mı sandı seni! Sahapsız mı
sanyorlar bizi? Birbirimizi de mi ko-
ruyamayız yani?
PARLAK : Sen de iyiydin be Neriman!
NERİMAN : Hepimiz iyi yaptık, hepimiz!
İNCI : (Minnette.) Yalnız bırakmadınız
beni!
APO : Ayıp ettin şimdi.
PARLAK : Sözü mü olur?
MEHTAP : Boynumuza borçtur, birbirimize
yardımcı olmak.
İNCI : Hepinizin ögle yemeği benden, haydi
Apo! Söyle birer döner de şöyle ağız
tadıyla yiyelim!
APO : (Sayar.) Benimki bir buçuk olsun.
(Koşarak çıkar.)
PARLAK : (Dalga geçer.) Masraf etmeseydin.
Şimdi ne lüzumu var? (Birden kalkar,
telefonu çevirir.) Alov! Ispanak. Bi te-
lefon yazdırdıydık! Isparta Cezae-
vine! Hi hi! İptal et artık! O iş ka-
pandı! Cicim!
İNCI : Hay aklınla bin yaşa sen! Kocam...
PARLAK : Ben de ocağa gideyim! Bugün iyice
serdik!
NERİMAN : Tutanak yapılacak!
PARLAK : (Çıkacakken.) Canım seslenirsiniz,
gelirim!
İNCI : (Arkasından.) Sağol kocam!
PARLAK : Bişey değil karım. (Çıkar.)

NERİMAN
MEHTAP

: Yine de, senin sayende oldu abla!
: (Acı acı.) Ölmüş eşek, kurttan
kuştan korkar mı?
(Dışardan gürültüler. «Tutun, yaka-
layın, kaçırmayın» sesleri. NERİMAN
kapıya doğru yürür ne oluyor der gibi-
lerden. SITKI ile çarpışır. SITKI
girer, masanın üzerindeki şişeyi alır,
İNÇİ odasına kaçar ama kapıyı kapa-
tamaz. MEHTAP öylece kala-
kalmıştır. SITKI ayağını araya
koymuştur, açar girer. Kapıyı içerden
kilitlet. Kırılan bir şişe sesi. İçerden
İNÇİ'nin bağırtısı.)

NERİMAN

BEKÇİ

: (Kapının önüne koşar.) İmdaaaat!
Adam vuruyorlaaaaa!
: (Koşarak girer.) Kaçtı, kaçtı, kaçtı!
Kulübeden kaçtı! (Kapıya yüklenir.)
Aç, kanun namına aç! Aç!
(Bu sırada dışardan PARLAK, APO
sonra HAYRİYE girerler. Belki de
yurttaşlar camın önüne
dolmuşlardır. Kapı açılır. SITKI
çıkır. Elinde kırık bir şişe parçası.
NERİMAN hemen içeriye girer. Gir-
mesiyle çıkması bir olur.)
: Hem de boğazımı kesmiş!
(BEKÇİ SITKI'ya bir şeyler
söyleyecektir vazgeçer. Bir fotoğraf
gibi donarlar.
Elinde bavuluyla yeni bir kız girer
içeriye...)

NERİMAN

PERDE

14 Ekim 1983, İstanbul

Özgün Söz ve Müzik: Grup GÜNDOĞARKEN

YENİ BİR KIZ GELDİ

Yeni bir kız geldi eve
Kıvr kıvr saçlarındaydı umut
Boyalı gözlerinde düşler vardı
Düşler vardı
Toz pembe pembe
İşte elinde fırsat
Sabah akşam durma yat
Böyle gelmiş bu dünya
Sen de bir şeyler sat

KADINCIKLAR

Kadincıklar kadincıklar
Merhaba kadincıklar
Yıpranmış yarınısız
Kadincıklar
Kadincıklar
Kimi yerden, kimi yardan
Heveslerden tutkularından
Kopup gider aramızdan
Kadincıklar
Kimi pembe hülyasına
Kimi kara yazgısına
Kaçıp gelir aramıza
Kadincıklar
Parlak'lar Apo'larla
İnci'ler Mehtap'larla
Gerçeği dünyamızın
Kadincıklar.

NASIL GIDERSİN KÖYÜNE

Hani nerde teyip fidyo
Hani nerde mercedes
Bak şu üstüne başına
Eller sonra ne demez
Tuttun sobanın ucundan
Kaçamazsın sonucundan
Nasil gidersin köyüne
Nasil gidersin
Senin kötü Hıdır bile
Caka ilen geldi köye
Nasil gidersin köyüne
Nasil gidersin

YAŞLI KIZLAR

İşte işte yaşlı kızlar
Konuşur kendi kendine
İşte işte yaşlı kızlar
Dinler kendi kendini
Dünyada düşler başka
Dünyada gerçek başka
Kaldır kafanı
Bak hayata

HER ŞEYİ DEĞİŞİR İNSANIN

Her şeyi değişir insanın
Gözleri değişmez oysa
Umutlar terkeder insanı
İçinde bir korku varsa
Her şeyi değişir insanın
Kuşkusu değişmez oysa
Korkusu yok olmaz içinden
Kaçacak bir yeri yoksa.

ÖZEL TEŞEBBÜS

Zor durumda teşebbüs
Özel teşebbüs
Sermayesi kendinden
Genel teşebbüs
Teşebbüsler bir yanda
Mallar bir yanda
Şirketler kurtarıldı
Bankalar battı
Patronlar zengin oldu
Sermaye yattı
Sermayeler bir yanda
Patron bir yanda
Bozdurur sermayeyi
Bozdurur harcar
Başka yerde yeni bir
Teşebbüs açar
Gördüğümüz bir yanda
Kaçan bir yanda

YALNIZLIK

Yalnızlık
Kötü şeymiş meğer
Ölüm gibi çöktü
Sessizlik
Kapımı bir dost
Çalacaksa eğer
Boğazımda
Hıçkırık gibi durur
Kimsesizlik.